

ЖЕТА

ЧАСОПИС

2/150 ЛЮТИЙ 2019

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

*«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)*

Празник Богоявлення Господнього в архикатедрі

19 січня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський очолив богослуження празника святого Богоявлення Господнього в Архикатедральному соборі святого Юра. Відтак на подвір'ї архикатедрі відбувся Чин великого освячення води. Звершивши Йорданське водосвяття, Митрополит разом зі священнослужителями щедро окропили чисельну громаду присутніх вірних.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

У Львові відбувся XX Різдвяний фестиваль «Велика коляда»

20 січня у храмі Пресвятої Євхаристії (Львів, пл. Музейна, 1) відбувся заключний ювілейний гала-концерт XX Різдвяного фестивалю «Велика коляда». Учасниками фестивалю були аматорські та професійні колективи, дитячі, однорідні та мішані хори, фольклорні колективи, камерні ансамблі, оркестри народної музики, драматичні колективи, сольні виконавці з різних областей України та колективи з Білорусі. На фестивалі зростають нові виконавці, нові творчі формації. Композитори пишуть обов'язкові для виконання твори, організатори упорядковують буклети, нотні збірки коляд та щедрівок.

Відвідав гала-концерт і Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. На початку концерту він звернувся до присутніх із вітальним словом: «Вітаю усіх присутніх, особливо виконавців, які щороку приходять, щоб поколядувати, щоб наше серце наповнити різдвяною радістю. Хай Бог благословить усіх. Щиро дякую отцям цього храму, які стараються, щоби щороку ця коляда відбулась. Дякую всім вам, які стараетесь, щоб прийти. Дякую виконавцям, які приходять і колядують, наші серця наповняють радістю Христового Різдва».

Серед гостей був також присутній Преосвященний владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської архієпархії, який одержав із рук міського голови Львова «Почесний знак святого Юрія» як засновник Всеукраїнського фестивалю «Велика коляда».

Джерело: ЛМР

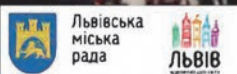

Фото з Фейсбук-сторінки Христини ПРОЦАК

Митрополит відвідав с. Новосілки

20 січня, в день празника Собору святого славного Пророка, Предтечі і Христітеля Івана, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав с. Новосілки Золочівського району (Глинянський протопресвітерат). Тут він очолив Архієрейську Божественну Літургію, яку йому співслужило місцеве та запрошене духовенство. В часі візитації архієрей звершив Чин освячення престолу з покладанням антимінсу.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Йорданське водосвяття на Яворівському полігоні

19 січня, у день свята Богоявлення Господнього, на Танковому озері Яворівського полігону відбулось Велике Йорданське водосвяття та занурення у благословенну воду. Чин освячення води очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ. Разом з архієреєм молилися військові капелани о. Степан Сус, о. Тарас Михальчук та о. Тарас Свищ.

Участь в Йорданському освяченні води взяли офіцери, військовослужбовці 184-го Навчального центру Національної академії Сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного, а також численні гості.

Для Йорданського купання військовослужбовці розгорнули на полігоні намети та розвели багаття для обігріву. Всіх гостей частували козацьким кулішем, рибною юшкою, гарячим глінтвейном та чаєм. Крім цього, присутні мали змогу почути мелодії колядок у виконанні військового оркестру 184-го Навчального центру, оркестру 24-ї бригади ім. Короля Данила Галицького та оркестру «Гармонія» з міста Новояворівськ.

Джерело: kapelanstvo.info

Парафію Введення в храм Пресвятої Богородиці відвідав вертеп

14 січня, в день празника Обрізання Господнього і святого Василя Великого, на парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Чукаріна, 5) відбулося Різдвяне дійство. Вістку Різдва Христового принесли вихованці Дитячого будинку «Добре серце» (с. Новий Милятин), яким парафія опікується вже протягом майже 4-х років. Діти приготували для парафіян різдвяний вертеп.

Щира подяка всім, хто долучився в різний спосіб до організації приїзду дітей і спільною колядою прославляв народженого Ісуса.

Повідомив о. Володимир ДМИТРІВ

Храмовий празник парафії святого Василя Великого

14 січня на запрошення пароха о. Володимира Гоцанюка Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію святого Василя Великого (м. Львів, вул. Стельмаха, 3) з нагоди храмового празника. У співслужінні місцевого та запрошеного духовенства Митрополит звершив Архієрейську Божественну Літургію, а відтак освятив воду та окропив нею вірних. По цьому владика привітав парафіян та уділив їм архієрейське благословення.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Дияконське рукоположення Дмитра Чернецького

20 січня, у день Собору святого славного Пророка, Предтечі і Христітеля Івана, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, очолив Архієрейську Божественну Літургію в храмі Львівської духовної семінарії Святого Духа. Співслужили архієреєві викладачі семінарії. В часі богослуження владика Володимир рукоположив у дияконство піддиякона Дмитра Чернецького.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

Щорічний фестиваль скаутських вертепів у Львові

Вже традиційно у Львові відбувся щорічний фестиваль скаутських вертепів «Різдвяне диво» (частина 1) в храмі Стрітіння Господнього (військове капеланство). Всіх присутніх цього дня тишили вертепами та колядами і найменші (скаути-горобчики – дітки 4-7 років), і найстарші провідники (старші 18-ти років). Особливим гостем фестивалю стала співачка та поетеса Ірина Турчин.

Друга частина фестивалю відбулась 27 січня в актовому залі храму Різдва Пресвятої Богородиці (м. Львів-Сихів).

Повідомило Скаутство Європи в Україні

Благодійне родинне свято «В гостях у Василя та Маланки»

13 січня у стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа відбулося родинне благодійне свято «В гостях у Василя та Маланки». 250 львів'ян разом із дітьми прийшли, щоби спільно заколядувати, погостувати традиційними різдвяними стравами, послухати виступи музикантів і театральних колективів та зробити одну «добру справу». Адже кошти від квитків та благодійної лотереї передадуть на розвиток хірургічного відділення Шпиталю ім. А.Шептицького, яке припинило роботу у 2013 році через брак фінансування.

Організувала подію БО «Фундація духовного відродження» Львівської архієпархії УГКЦ. Присутніх розважали гурти «Роскоско», «ЯгОди», хор «Слідами херувимів» та інші. Лунала дзвінка коляда з Іриною Долею. Відбувся показ старовинних вишиванок різних епох. Театри «І люди, і ляльки», «Мистецький простір» створили унікальну атмосферу творчості. Діти, присутні на заході, разом із майстрами створювали ялинкові іграшки, поринали у різдвяну містерію із вільним театром «ОКО».

Захід відвідав і Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Цьогоріч благодійне родинне свято «В гостях у Василя та Маланки» відбулося вже вдесяте.

Джерело: «Духовна велич Львова»

У Львівській семінарії відбувся благодійний бенкет на підтримку семінаристів

У стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа десятки благодійників завітали на добродійний бенкет «Різдвяна просфора». Участь у заході взяло львівське духовенство, представники влади, підприємці, митці. Долучився до бенкету і Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Залучені від благодійної події кошти скерують на розвиток Стипендіальної програми, яка діє при БО «Фундація духовного відродження» ЛА УГКЦ і підтримує майбутніх священиків. За словами організаторів, вдалося виручити більше півмільйона гривень. Підтримку отримають студенти-сироти, малозабезпечені, які є успішними у навчанні.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Вшанування пам'яті отця Кирила Селецького

30 грудня сестри Згромадження святого Йосифа Обручника Пречистої Діви Марії урочисто відзначили завершення ювілейного року, присвяченого століттю відходу до вічності о. Кирила Селецького.

У цей день в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася Архирейська Божественна Літургія, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, у співслужінні сотрудників архикафедри. На спільну молитву зібралися сестри Згромадження та парафіяни собору.

У слові проповіді владика через призму Євангелія про запрошених на обід представив постать о. Кирила Селецького як вірного слуги Божого та духовного отця, душпастиря і просвітителя. Отець Кирило Селецький, «український Дон Боско», став засновником Згромадження сестер святого Йосифа Обручника Пречистої Діви Марії, створеного з метою опіки над дітьми та допомоги потребуючим. За його ініціативи було започатковано численні захоронки – дошкільні навчальні заклади, в яких дітьми заопікувалися монахині. Саме ці освітні осередки відтак стали оазою духовного та патріотичного виховання дітей.

Сестри висловили щиру подяку за підтримку достойного завершення цього пам'ятного року і вручили Преосвященному владичі ювілейну медаль, приурочену 100-літтю відходу до вічності о. Кирила Селецького.

Світлина с. Єремій (Слободюк)

У храмі Покрову Пресвятої Богородиці відбувся обід для потребуючих

7 січня у храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Львові відбувся традиційний різдвяний обід для потребуючих. Чакування зібрало разом майже 600 осіб.

Благодійну подію десятки років поспіль організовує спільнота святого Егідія спільно із парафіянами.

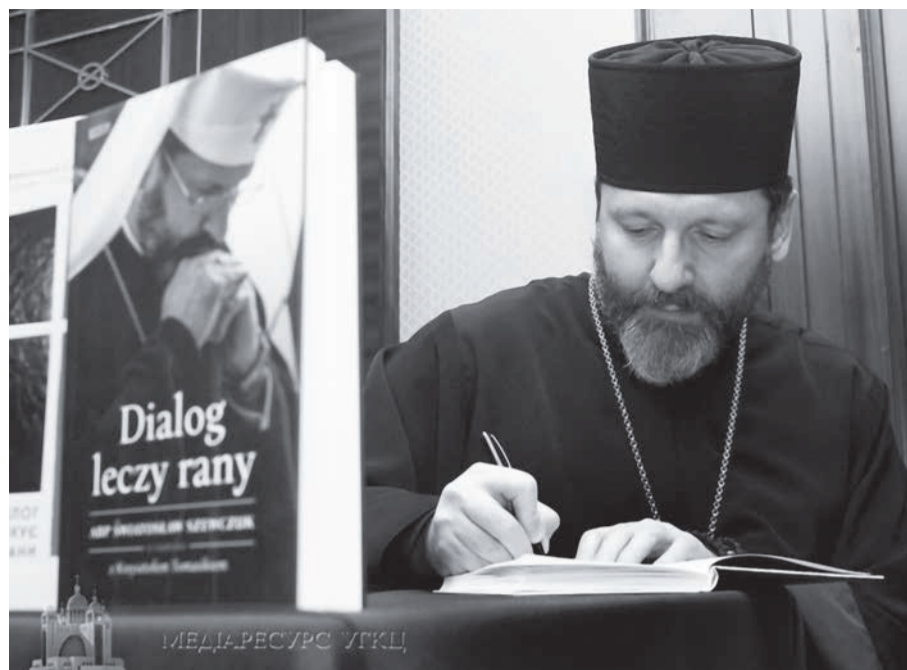
Долучився до заходу також єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний владика Володимир.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Блаженніший Святослав презентував у Києві книгу «Діалог лікує рани»

17 січня у Києві відбулася презентація книжки «Діалог лікує рани» Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава. Книжка написана у стилі інтерв'ю Предстоятеля УГКЦ редактору польського Католицького інформаційного агентства Кшиштофу Томашику.

«Це спілкування виникло з однієї важливої потреби. В останні два-три роки українсько-польські відносини переживають непростий період. У певний момент на рівні істориків, дипломатів цей діалог ніби зайшов у глухий кут. Ми начебто перестали чути одне одного. Хоча ми вважаємо наших польських братів стратегічними партнерами у розбудові нашого європейського дому. І ось з'явилася ініціатива з польської сторони, щоб розпочати діалог на рівні віруючих сердець», – розповів Блаженніший Святослав.

Предстоятель УГКЦ переконаний: незважаючи на те, що книжка була розрахована на польського читача, вона буде цікавою й українській аудиторії, адже у ній йде мова й про важливість діалогу в будівництві незалежної України.

На думку Блаженнішого Святослава, без діалогу немає справжньої людини. «Ми, християни, віримо, що Господь Бог створив людину в контексті діалогу з Ним. Людина може бути собою справжньою лише тоді, коли вона вступає в діалог. Передусім з Богом, своїм Творцем. Такий діалог ми називаємо молитвою. Проте також діалог потрібен і з іншою людиною», – наголосив він.

Предстоятель УГКЦ зазначив, що саме 2019 рік повинен стати роком діалогу.

У презентації взяли участь Предстоятель Православної Церкви України, Митрополит Київський і всієї України Епіфаній, народні депутати України, чинні та колишні представники уряду, іноземні дипломати, громадські діячі, а також Президент України Петро Порошенко.

«Діалог не тільки лікує рани. Думаю, що буде друга книга, що далі робить діалог. Не берусь нав'язувати свою точку зору, але він точно буде. На моє глибоке переконання, він буде Українську Церкву і Державу... Я встиг прочитати вашу книжку ще зі Львова. І з більшістю цих подій згоден», – зазначив у своєму виступі глава держави, порадивши усім уважно прочитати книжку Блаженнішого Святослава.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ обговорив з Послом США в Україні суспільно-політичну та релігійну ситуацію в нашій країні

Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав провів робочу зустріч з Надзвичайним і Повноважним Послом Сполучених Штатів Америки в Україні пані Марі Йовановіч, під час якої сторони обговорили ситуацію в суспільно-політичному та релігійному житті України. Зустріч відбулася за ініціативи пані Марі Йовановіч.

Насамперед Марі Йовановіч поцікавилася станом міжрелігійного й екуменічного діалогу в Україні та позицією УГКЦ. Зі свого боку Предстоятель сказав, що, відповідно до Екуменічної концепції УГКЦ, Церква намагається бути відкритою і

шукати діалог між усіма Церквами та релігійними організаціями в Україні. «Очевидно, що відповідь отримуємо різну, але намагаємося співпрацювати з усіма. І з Православною Церквою України, і Московського патріархату, і протестантськими церквами, які є членами Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, бо вважаємо, що збереження релігійного миру в Україні – це є питання спільного блага нашої держави і, зокрема, у даних обставинах це є важливий елемент безпеки нашої держави», – відзначив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ розповів представнику США про контакти з Митрополитом Епіфанієм, зокрема, про те, що греко-католики намагаються бути відкритими і спільно працювати для добра України, але не втручаються у внутрішньоправославні процеси чи інші справи, які стосуються їхнього внутрішнього життя. Тобто УГКЦ намагається плекати добрі стосунки з усіма. Також сторони обговорили роль Церкви в суспільстві, зокрема, в контексті виборів, які наближаються.

Глава Церкви розповів пані послу, що ще рік тому в УГКЦ проголосили рік молитов за чесні і справедливі вибори в Україні. Духовенство скерувало до українського народу та вірних УГКЦ окреме послання, в якому застерегло від різного роду небезпек, які чигають на наше суспільство в наш час. Зокрема, розповів про небезпеку дешевого популізму, використання насилля як інструменту політичної боротьби. Також сторони були одностайними щодо необхідності прийняття нового виборчого законодавства, щоб українці мали більшу довіру до державних інституцій, до яких вони обиратимуть нових представників. Адже ми бачимо, що довіра людей сьогодні до державних інституцій невисока.

Цього року, за словами Предстоятеля УГКЦ, Церква продовжить втілювати свої принципи в життя. Йдеться про невтручання Церкви в політичний процес, зокрема, заборону священнослужителям брати участь у передвиборчій агітації «за» чи «проти» певного кандидата. «Але, з іншого боку, ми заохочуємо наших мирян, чесних християн, бути активними в політичному житті, щоб захищали християнські цінності суспільного, сімейного життя, обстоювали засади незалежної вільної європейського типу Української держави», – зауважив Глава УГКЦ.

Насамкінець пані посол поцікавилася пастирськими планами УГКЦ на цей рік. Блаженніший Святослав розповів, що УГКЦ цього року вшановуватиме постать блаженного Омеляна Ковча, який є символом, що характеризує ідентичність УГКЦ. «Це є священник, патріот українського народу, його національно-визвольних змагань... Але через те, що рятував представників єврейського народу під час Голокосту, він був убитий нацистами у концентраційному таборі. Отже, ця постать сама собою руйнує всі міфи, які російська пропаганда намагається скерувати проти нашої Церкви. А так само, за нашим переконанням, він є істинним лицем справжнього душпастиря. Тому наша Церква проголосила отця Омеляна покровителем священників нашої Церкви», – сказав Предстоятель.

Цього року на державному рівні вшановуватиметься його ім'я поряд із такими посталями, як блаженний Климентій Шептицький, блаженна Йосафата Гордашевська... «Вшановуючи такі постаті, ми хочемо показати, наскільки вони є життєдайними як приклади ціннісного життя і поведінки, які сьогодні є потрібні в нашій країні», – наголосив духовний лідер греко-католиків.

Пані посол подякувала, що УГКЦ бере дуже активну, але виважену участь у суспільно-громадському житті. Також подякувала за те, що УГКЦ є промотором екуменізму і своєю відкритістю демонструє істинні моделі міжцерковної, міжрелігійної співпраці. Крім того, вона подякувала за чітку громадську та християнську позицію щодо політичних процесів, в які сьогодні входить Україна.

Глава УГКЦ подякував Марі Йовановіч за саму ініціативу зустрічі і що вона відстежує всі процеси, які відбуваються в Україні. Висловив також вдячність за підтримку істинної демократії та свободи совісті в Україні сьогодні.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Різдвяна вистава-містерія «Далека дорога до Вифлеєма» в Лондоні

20 січня в залі при катедральному храмі Пресвятої Родини в Лондоні відбулася особлива подія. Катехити та активні парафіяни катедри на чолі з с. Бернадетою Ярославцевою, СНДМ, привітали єпарха Лондонського Гліба (Лончину), отців і вірних парафії різдвяною виставою-містерією «Далека дорога до Вифлеєма».

Головним героєм цієї історії є слимак на ім'я Фердинанд, який під час своєї подорожі до місця народження Спасителя зустрів багато інших персонажів і спілкувався з ними. Ця історія надихнула кожного з присутніх до роздумів над своїм життям: ким я є? що чи кого шукаю в житті? що в моєму житті є на першому місці? чи є в моєму житті місце для Бога?

Учасники вистави також виконали колядки – як сучасні, так і старовинні лемківську. У залі не залишилося нікого байдужого, але найбільше раділи діти. Бо для них відбулася справжня містерія.

Після виступу аматори отримали багато слів подяки, а присутні – масу задоволення – різдвяний настрій наповнив серце кожної людини. Організатори дійства висловили сподівання, що цю Божу радість кожен занесе до свого дому, щоб у кожному серці міг народитися маленький Бог.

Західне бюро «Живого ТВ»

Перший зимовий табір для дітей провели у Косові Коломийської єпархії

Цього року вперше при парафії святого Василя Великого відбувся зимовий табір для дітей «Ісусе, народися в моєму серці». До його проведення долучилися батьки, парафіяни храму, сестринство, приватні підприємці, дирекція школи, молодіжна християнська організація «Діти світла». Парафіяльні аніматори бр. Олег Корпанюк, Марина Сікорська, Марія Колобейчук, Юлія Шкрібляк проводили катехизацію, роботу у групах, банси, ігри. У таборі взяло участь понад шість десятків дітей.

Особливим днем зимового відпочинку став візит до садиби св. Миколая у Пістині. Тут діти змогли побавитися, взяти участь у командних конкурсах, а найголовніше – зустрітися зі «святим Миколаєм», який поблагословив їх і спільно заколядував.

Як кажуть організатори, завдяки спільним зусиллям кожного діти залишилися задоволені і щасливі, адже вперше вони мали можливість побувати в зимовому таборі при церкві.

За матеріалами: Коломийська єпархія УГКЦ

Діти із зони АТО виступили з колядою для працівників Патріаршої курії, що у Львові

21 січня до Патріаршої курії, що у Львові, завітали діти із зони АТО. Близько сорока дітей виступили перед працівниками Курії зі старовинними лемківськими колядками «Рано-раненько» та «Ой через поле».

Відвідувачі ініціативи максимально взяли участь у коляді, спілкуванні, частуванні, мали можливість уділити свою увагу юним гостям, які приїхали з Авдіївки (Донецька обл.) та Станиці Луганської (Луганська обл.)

«Мета заходу – дати дітям можливість ближче зустрітися з Богом через добре спілкування, через зустріч із традиціями, а також через нагоду оточити їх добром», – зазначила асистент голови Координаційної ради з питань душпастирства в кризових ситуаціях Мар'яна Бісик. За її словами, Патріарша курія спільно з волонтерами з Дрогобича допомагають творити реколекційний табір для дітей та молоді зі Сходу.

«У Дрогобичі ми з перших днів допомагали фронту. Ми їздили до бійців та завозили їм продукти. І коли ми їхали туди, то зрозуміли, що наші хлопці спілкуються з місцевими. Тож потрібно працювати і з населенням, яке живе там», – ділиться своїми думками волонтерка координаційного центру «Дрогобич SOS» (допомога армії) Наталія Походжай.

Пані Наталя розповіла, що вони намагаються надати дітям таке ж тепло, як і в них вдома, та прагнуть показати українські традиції. «Ми їх любимо і даруємо те, що можемо подарувати», – додає вона.

Слід зауважити, що серед гостей були діти, які взяли участь у подібних заходах не вперше. «Мені подобається сюди приїжджати, бо тут щирі люди», – каже Світлана, яка бере участь у поїздці вшосте. «У мене лише приємні та хороші враження. Ми вивчили нові колядки та намагаємося у себе вдома організувати щось подібне», – доповнює Ігор, який бере участь у заході втретє.

«Такі акції надзвичайно потрібні цим діткам, бо довгий час вони перебували в складному середовищі, становищі. Адже майже все свідоме життя вони прожили у стані війни, тому хочеться, щоб вони бачили, що є ще щось інше», – наголошує директор школи зі Станиці Луганської Ольга Балабай. «Ми співпрацюємо з волонтерами з Дрогобича чотири роки. Ми щиро вдячні за традиції, які нам показуєте, бо це для нас – мов ковток свіжого повітря», – зізнається Ольга Іванівна.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Йосиф зустрівся з вихованцями Тернопільської духовної семінарії

Голова Пасторально-міграційного відділу (ПМВ) УГКЦ владика Йосиф (Мілян) зустрівся й поспілкувався з вихованцями Тернопільської вищої духовної семінарії імені патріарха Йосифа Сліпого. Владика представив семінаристам працю Пас-

торально-міграційного відділу для українських мігрантів і розповів про сучасні місійні виклики. Він заохотив майбутніх душпастирів до продовження навчання і праці за кордоном, щоби краще зрозуміти потреби вірних УГКЦ, які мешкають поза Україною і, водночас, щоби вивчити мову та культуру того народу, в якому в перспективі здійснюватиметься служіння. «Мігранти – це частина мирян, які потребують особливої уваги та опіки», – підкреслив єпископ.

Також голова ПМВ розповів про регламент відсилання та повернення священників УГКЦ на служіння за кордоном і підкреслив, що ПМВ бере відповідальність за душпастирів, які служать для українського мігранта. Крім того, єпископ розповів про потреби у священниках у центральній Україні, зокрема в Київській архієпархії.

«П'ять величезних областей України, де наша Церква є популярною, потребують священників. Не можна втратити цієї нагоди. Кожен з вас може підсилити віру людей, які потребують вашої присутності та проводу», – звернувся владика Йосиф до семінаристів.

У зустрічі також взяли участь Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь (Семенюк), о. Іван Римар, ректор Тернопільської вищої духовної семінарії, о. Андрій Гах, секретар ПМВ, і о. Роман Ільницький, референт ПМВ.

Департамент інформації УГКЦ

Молитва за єдність у катедральному соборі святого Миколая Чудотворця УГКЦ в Харкові

22 січня молебень за єдність між християнами помолилися у нижньому храмі Святих Верховних апостолів Петра і Павла катедрального собору святого Миколая Чудотворця УГКЦ м. Харкова. У богослужінні, яке очолив владика Василь, екзарх Харківський, єдналися владика Станіслав, єпископ Харківсько-Запорізької дієцезії РКЦ, владика Ігор (Ісиченко) архієпископ Харківський і Полтавський УАПЦ(о), священники Вірменської Апостольської Церкви, Православної Церкви України, РКЦ, УАПЦ(о) та УГКЦ.

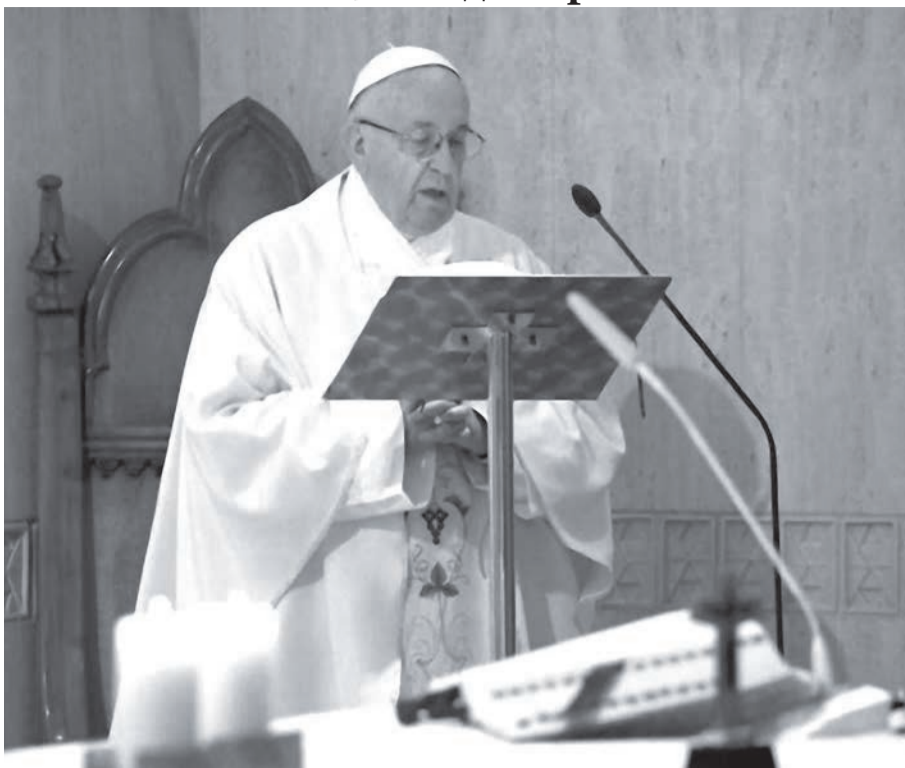
Пастирське слово виголосив владика Ігор, який наголосив, що завданням Церкви є пильнувати правду: «Будувати справедливість – значить жити за правдою, а правда є Христос!». Ми повинні виконувати те, до чого закликаємо, і це, підкреслив архиєрей, «є велика оздоровча місія Церкви у сучасному світі».

Варто додати, що Тиждень молін за єдність між християнами проходить у Харкові щороку. Духовенство та вірні різних Церков і конфесій почергово моляться у різних храмах міста.

Джерело: Харківський екзархат УГКЦ

Папа: Слово Боже не є ідеологією, а життям, яке дає зростання

Що для християнина означає мати «лукаве серце», яке може привести його до слабодухості, ідеології та компромісів? Над цим запропонував застановитись Папа Франциск у проповіді під час ранкової святої Меси в «Домі Святої Марти» у четвер, 17 січня, у Ватикані.

«Глядіть, брати, щоби часом не було в когось з вас лукавого серця в невірстві, щоб відступити від живого Бога» (Євр. 3, 12), – ці слова з третього розділу Послання святого Павла до Євреїв, на переконання Глави Католицької Церкви, є попередженням апостола до усіх членів Христової Церкви: мирян, священників, монахинь, єпископів. Щоб краще зрозуміти це повчання, Папа запропонував зосередити увагу на трьох ключових словах із першого літургійного читання: закам'янілість, запеклість та спокушування.

Затверділе серце – це замкнене серце, яке не бажає зростати, а займає оборонну позицію. Може трапитись, що через якусь із багатьох можливих причин, як ось наприклад сильний біль, людина стає затверділою. Щось подібного трапилось із учнями Ісуса, які після Воскресіння прямували в Емаус, а також із апостолом Томою. На переконання Папи, якщо людина залишається у цьому поганому наставленні, то її серце стає слабодухим, а слабодухе серце є лихим. Слабодухому християнинові бракує сміливості жити, тому він замикається і стає лукавим.

З огляду на це Вселенський Архиєрей порадив кожному із нас запитати у себе самих: «А яким є моє серце? Чи воно є затверділим, замкненим? Чи я дозволяю моєму серцю зростати?» Він наголосив, що людина завжди зростає через випробування, труднощі. Також і як християни, ми зростаємо тоді, коли прямуємо вперед, падаючи і підводячись.

Наступне слово, над який захопив застановитись Папа Франциск, було «запеклість». Як закликає «апостол народів» у своєму Посланні до Євреїв: «Заохочуйте один одного щодня, щоби хтось із вас не став запеклим через обманство гріха» (Євр. 3, 13). Запеклість – це «духовна твердолобість», це бунт, впертість, замкненість у своїх переконаннях, небажання відкритись на Святого Духа. Це є характерна ознака ідеологів, гордовитих та пихатих людей.

На переконання Єпископа Риму, ідеологія – це запеклість. Боже Слово не є ідеологією, але благодаттю Святого Духа; воно є життям, яке допомагає зростати, завжди прямувати вперед та відчиняти серце на Святого Духа і знаки часу. Варто перевірити себе, чи, бува, ми не є твердолобими, запеклими у своїх переконаннях, немов в ідеології; чи вміємо слухати інших, чи здатні на діалог?

Спокушування – це третє слово, над яким зупинився Глава Католицької Церкви, проповідуючи того дня. Це слово пригадує нам про спокушування людини дияволом, що є великим богословом, але – невірющим, повним злоби та бажання домінувати над серцем людини. І він знає, як цього досягнути. На переконання Папи, саме лукаве серце дозволяє на те, щоб бути спокушуваним, і ця спокуса призводить його до закам'янілості, замкненості та запеклості.

Спокушування або наvertsає і перемінює життя, або спонукає до компромісів, і тоді людина переконує себе, що служить Богові, але також не відмовляється від тих спокус, які їй підсуває диявол: християнин розпочинає подвійне життя. Скільки-то разів і ми йдемо на компроміс: ми знаємо Божі Заповіді, Господь через Святого Духа нам дає можливість бачити правдивий шлях, яким потрібно прямувати, але ми все одно обираємо те, що нам подобається, шкутильгаємо на дві ноги, як про це каже старозавітний пророк Ілля.

На закінчення проповідник побажав, щоб Святий Дух просвітив нас, аби ми не мали лукавих сердець: замкнених, які ведуть до слабодухості; запеклих, які провадять до бунту та ідеологій; спокушених, які вчиняють нас рабами та спонукають до компромісів із дияволом.

Джерело: «Vatican News»

Любити так, як нас полюбив Ісус. Папа приєднався до учасників Всесвітнього дня молоді

Papa Francesco - Panama - Cerimonia di Accoglienza e Apertura GMG 2019-01-24

Ввечері 24 січня відбулася перша зустріч Папи Франциска з учасниками Всесвітнього дня молоді. Церемонія зустрічі, під час якої Глава Католицької Церкви закликав 250 тисяч юнаків і дівчат ставати «ремісниками культури миру», відбулася у парку Санта-Марія-Ла-Антигуа на набережній Сінта Кост'єра.

Свято зустрічі – це перший акт Всесвітніх днів молоді, що проводяться на міжнародному рівні, в якому бере участь Наступник святого Петра. «Пригадую, як у Кракові мене запитували, чи поїду я до Панами, а я відповів: «Щодо себе – не знаю, але святий Петро, без сумніву, буде». І сьогодні з радістю кажу вам: Петро – з вами, щоб вшанувати та наново віднаходити віру й надію», – сказав Папа, промовляючи до чвертьмільйона юнаків і дівчат, які зібралися на це свято.

Парк Санта-Марія-Ла-Антигуа на океанській набережній Сінта Кост'єра лопотів прапорами з усіх куточків світу. Тисячі голосів співали Марійський гімн ВДМ-2019 «Нехай зі мною станеться за Твоїм словом» в той час, як Папа об'їжджав папамобілем сектори з молоддю. Коли ж він вийшов на сцену, його зустріли 5 молодих людей в національному одязі, що представляли 5 континентів. Далі процесійно внесено хрест та ікону – символи Днів молоді, подаровані святым Іваном Павлом II.

Під звучання незабутнього гімну ВДМ-2000 в Римі «Emmanuel» хореографічна постановка відобразила прихід у світ Євангелія шляхом інкультурації. Четверо юнаків і дівчат з американського континенту представили вісьмох святих покровителів щорічного форуму молоді, якими є Оскар Ромеро, Хосе Санчес дель Ріо, Мартін ді Поррес, Роза з Ліми, Іван Боско, Марія Ромеро, Іван Павло II та Іван Дієго.

«Як же прекрасно зустрітись разом і зробити це на цій землі, яка приймає нас стількома барвами та з таким теплом», – мовив Папа, розпочинаючи своє перше слово до молоді, що зібралася на ВДМ.

Святіший Отець підкреслив, що вони зібралися разом не для того, щоби прямувати вперед з метою «творити паралельну Церкву, більш «розважальну» в рамках молодіжної події», ніби це може вдовольнити молодь. «Думати так – це брак пошани до вас і до того всього, що Святий Дух через вас нам говорить. Навпаки! Прагнемо віднайти та разом з вами пробудити безперервну новизну і молодість Церкви, відкриваючись на цю благодать Святого Духа, який постійно творить нову П'ятидесятницю». А це можливо тоді, коли, подібно до пережитого під час Синоду досвіду, вміємо «прямувати вперед, слухаючи одні одних» та «свідчити, звіщаючи Господа через служіння ближнім».

Зауваживши, що йому відомо, що прибути сюди зовсім не було легко, Папа підкреслив, що ученє – це не лише той, хто прибуває до певного місця, але той, хто «рішуче розпочинає, хто не боїться ризикнути й пуститися в дорогу». Програє той, хто залишається непорушним. «Ви не боялися ризикнути й прямувати вперед. Сьогодні можемо святкувати, адже це свято вже давно розпочалося у кожній спільноті», – сказав Святіший Отець, вказуючи на те, що розмаїття прапорів нагадує, що «походимо з різних культур і народів».

«Скільки-ж то речей відрізняють нас! Але ніщо з того не завадило нам зустрітись», – наголосив Глава Католицької Церкви, підкреслюючи, що це стало можливим завдяки тому, що знаємо про існування «Когось, Хто робить нас братами й сестрами». «Ви, дорогі друзі, зробили чимало жертв, аби змогли зустрітись, й таким чином стаєте справжніми вчителями та ремісниками культури зустрічі», – додав він.

«Маємо чимало відмінностей, говоримо різними мовами. Всі по-різному вдягаємося, але намагаємося мати одну спільну мрію», – вів далі Святіший Отець, вказуючи на мрію, «за яку Ісус віддав Своє життя на хресті». Мрію, «яка зветься Ісус, яку Отець з довірою посіяв і яка зростатиме та житиме у кожному серці». Мрію, яка підносить серце, коли чуємо Ісусів заповіт: «Любіть одні одних. Як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного. З цього пізнають, що Ви – мої учні».

Святіший Отець поставив юнакам і дівчатам запитання: «Що саме дає нам бути єдиними? Що спонукає нас зустрітись?» Відповідаючи, він вказав, що цим елементом є «впевненість у тому, що нас полюбили настільки глибокою любов'ю, що не хочемо і не можемо мовчати, відчуваючи спонуку відповісти так само». Нашою спонукою є Христова любов, яка «не накидається і не придавлює», яка «не маргіналізує і не змушує замовкнути», але «щоденна, ненав'язлива та шаноблива» Господня любов, яка «оздоровляє та підносить».

«Це любов Господа, якому більше відомо про сходження, а не про падіння, про примирення, а не про заборони, про те, щоб давати новий шанс, а не засуджувати, про майбутнє, ніж минуле. Це мовчазна любов простягнутої руки в служінні та самопожертві. Не бійтеся любити, не бійтеся тієї конкретної любові, тієї любові, якій не бракує ласкавості, любові, яка служить і віддає життя», – закликав Папа.

Підсумовуючи, Глава Католицької Церкви підкреслив, що цей день молоді стане джерелом надії не через якийсь підсумковий документ, узгоджене послання чи програму дій. Надію передають «ваші обличчя» та «молитва». Кожен повернеться додому «з новою силою, яка народжується щоразу, коли зустрічаємося з іншими та з Господом». І «де б ми не були, що б не робили, завжди можемо підвести погляд вгору й сказати: Господи, навчи мене любити так, як Ти нас полюбив!»

Джерело: «Vatican News»

Папа: Служити Господеві означає слухати Його слово та впроваджувати в життя

Чудо на весіллі в Кані Галилейській було темою роздумів Святішого Отця під час недільної зустрічі з вірними. Також і сьогодні Пречиста Діва Марія словами «Зробіть, що тільки Він вам скаже» заохочує нас відкриватися на Її Сина Ісуса. На це звернув увагу Папа Франциск перед проказуванням молитви «Ангел Господній» в неділю, 20 січня, коментуючи розповідь святого євангелиста Івана про перше чудо Ісуса – перетворення води у вино під час весілля у Кані Галилейській.

Святіший Отець зазначив, що початок прилюдної діяльності Ісуса не випадково пов'язаний саме зі шлюбною церемонією, бо «в Ньому Бог одружився з людством: в цьому полягає добра новина, навіть якщо ті, які Його запросили, ще не знають, що за їхнім столом сидить Божий Син, що Він є справжнім Нареченим».

«У дійсності, все таїнство канського знаку ґрунтується на присутності того божественного Нареченого – Ісуса, який починає об'являтися. Ісус показує Себе як нареченого Божого люду, провіщеного пророками, та відкриває нам глибину взаємин, що єднають нас із Ним. Це новий Союз любові», – сказав Папа.

Як зауважив далі Наступник святого Петра, саме в контексті Союзу можемо повністю збагнути значення символу вина, якого забракло якраз в кульмінаційний момент свята. Святі Писання, особливо пророки, вказували на вино як типовий елемент месіанського бенкету.

«Вода, – пояснив Папа, – необхідна для того, щоб жити, але вино виражає повноту бенкету та радість свята. Перетворюючи у вино воду з посудин, призначених для юдейського ритуального очищення (існував такий звичай: очищуватися перед тим, як входить у дім), Ісус чинить промовистий знак: перетворює Мойсеїв закон у Євангеліє, яке є носієм радості».

Далі Святіший Отець звернув увагу на слова Марії, які Вона сказала слугам: «Зробіть, що тільки Він вам скаже». Він підкреслив, що сьогодні Божа Мати повторює їх нам, що є «цінною спадщиною, яку нам залишила Мати». Слуги послухалися Її і на Ісусове слово наповнили посудини по вінець.

«На цьому весіллі дійсно укладається Новий Союз, а Господнім слугам, тобто, всій Церкві, доручено нову місію: «Зробіть, що тільки Він вам скаже». Служити Господеві означає слухати та впроваджувати в життя Його слово. Це проста, суттєва порада Ісусової Матері, що є життєвою програмою християнина», – сказав Папа, зауваживши, що «для кожного з нас черпати з посудини означає довіритися Божому слову та Святим Тайнам, щоб досвідчити Божу благодать у своєму житті».

«Нехай же Пресвята Діва допоможе нам іти за Її запрошенням: «Зробіть, що тільки Він вам скаже», – щоби ми змогли повністю відкритися на Ісуса, розпізнаючи у щоденному житті знаки Його життєдайної присутності», – побажав Святіший Отець.

Джерело: «Vatican News»

Група українських воїнів гостювала в Об'єднаних Арабських Еміратах

На запрошення та за підтримки Українського клубу Об'єднаних Арабських Еміратів (Ukrainian Social Club of UAE), зокрема, його президента Олени Лукіянової, група військовослужбовців Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, учасники АТО на чолі з головним військовим капеланом Львівської архієпархії о. Степаном Сусом нещодавно побувала в Об'єднаних Арабських Еміратах. Там військовослужбовці мали змогу зустрітися із Надзвичайним та Повноважним послом України ОАЕ Юрієм Полурезом в рамках святкування Ukrainian Unity Day в Абу-Дабі та відвідали Посольство України, де мали змогу ознайомитися з роботою консульства в ОАЕ.

За час війни в Україні на запрошення Ukrainian Social Club of UAE відвідали ОАЕ вже більше сотні воїнів.

За матеріалами: kapelanstvo.info

«Україна потребує єдності між християнами, бо від цього залежить наша внутрішня духовна сила!» – Блаженніший Святослав

У неділю, 20 січня, в рамках Тижня молитов за єдність християн, відбувся між-конфесійний молебень у храмі святого Василя Великого УГКЦ. Разом молилися Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, єпископи і священники Греко-Католицької та Римо-Католицької, Православної, Лютеранської, Вірменської та інших Церков, які спільно з християнами всього світу солідаризуються у своєму бажанні єдності християн.

Головною темою розважання і гаслом цього єкуменічного тижня були слова зі старозавітної книги Второзаконня: «Прямуй до справедливості та шукай правди» (16, 18-20). Спільну молитву організувала Комісія УГКЦ для сприяння єдності між християнами.

Проповідником був владика Ігор Ісиченко, архієпископ Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ(о). У проповіді він роздумував над словами: «Прямуй до справедливості та шукай правди». За його словами, український народ перебуває у тривалому паломництві до обіцяної землі. «Справедливість та правда – це те, що має привести в обіцяну землю Його народ. Це дається нам у Церкві Христовій і це те, що ми можемо принести у нашу країну», – вважає владика Ігор. А згодом додав: «Творити справедливість – ось покликання Церкви».

На його погляд, часом у суспільства виникає спокуса замість правди використувати її симулякри (від лат. simulacrum – подоба, копія). Однак саме в Євангелії ми віднаходимо правду, яка є незмінною. І немає кращого свідчення про Церкву, ніж стосунки всередині цієї Церкви.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму слові до присутніх висловив слова вдячності за участь у цій події, яка об'єднує християн України та дарує «щирість перебування у спільній молитві». За його словами, єдність між християнами є Божим ділом, а символом єдності є Святий Дух. «Україна потребує єдності між християнами, бо від того, наскільки ми єдині, залежить наша внутрішня духовна сила!» – наголосив духовний лідер греко-католиків. На його думку, українцям варто звертати увагу саме на те, що нас єднає.

Департамент інформації УГКЦ

Предстоятелі УГКЦ та ПЦУ висловилися за поглиблення співпраці між Церквами

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав переконаний, що сьогодні з'явилася нова нагода для діалогу УГКЦ з Православною Церквою України. Також він вважає можливим єднання з Православною Церквою України. Про це Предстоятель УГКЦ заявив 17 січня під час презентації книжки «Діалог лікує рани».

«Ми не говоримо про об'єднання Церков в єдину структуру, як це сталося на Об'єднано-сборі українського православ'я. Ми говоримо про єднання в ім'я спільного блага, спадщини, єдиної європейської, незалежної, соборної держави», – пояснив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ відзначив, що для цього потрібно разом розробити «дорожню карту» й накреслити конкретні кроки. «Я думаю, що саме в Україні вимальовується цікава перспектива для вселенського єкуменічного діалогу в контексті нових можливостей. Адже сьогодні між Католицькою та Православною Церквами відбувається інтенсивний діалог у формі Змішаної православно-католицької богословської комісії. Наша Церква вже є її членом», – наголосив архиєрей, висловивши сподівання, що Православна Церква України також долучиться до цього діалогу, який з православного боку ініціював Вселенський Патріарх.

«Разом ми маємо можливість показати світовому християнству, що єкуменічний діалог між УГКЦ і ПЦУ можливий. Адже сьогодні він відсутній в Україні. Проводяться тільки особисті зустрічі, спілкування в різних форматах. Тому розпочати його – це виклик і, можливо, перший крок у нашій «дорожній карті», – підкреслив Предстоятель.

Відтак Митрополит Епіфаній, який був учасником презентації, висловився за поглиблення співпраці з УГКЦ. «Ми розпочинаємо перші кроки нашої співпраці, хоча до цього часу у нас також була співпраця. У майбутньому ми також будемо продовжувати наш діалог, співпрацю. Ми ж християни, повинні разом творити добро. Ми хочемо розпочати добру плідну співпрацю між Православною та Українською Греко-Католицькою Церквою, яка раніше існувала, але ми хочемо її поглибити, щоб разом спільно в подальшому співпрацювати», – зазначив Предстоятель ПЦУ. Він запросив Главу УГКЦ на свою інтронізацію, яка запланована на 3 лютого.

Департамент інформації УГКЦ

«УГКЦ несе в собі еклезіологічну пам'ять неподіленої Церкви першого тисячоліття», – Блаженніший Святослав для видання «Il Timone»

У першому номері 2019 року католицького видання «Il Timone» опубліковано інтерв'ю з Блаженнішим Святославом, в якому йдеться про УГКЦ, її історичну ідентичність і сучасність. Редактор видання поспілкувався з Главою УГКЦ незадовго після виходу у світ італомовної книжки Блаженнішого Святослава «Скажи мені правду. Діалог про сенс життя».

– Ваше Блаженство, розкажіть нашим читачам про Українську Греко-Католицьку Церкву, її історію, сучасність. Що це за Церква?

– Українська Греко-Католицька Церква – це Східна Католицька Церква свого права, найбільша серед усіх Східних Церков, які перебувають в єдності з Католицькою Церквою. Її коріння сягають часів Київської Русі, а сьогодні завдяки присутності наших вірних у всьому світі вона є глобальною Церквою. Наша Церква народилася з хрищальної купелі св. Володимира Великого у 988 році. Треба зазначити, що християнство прийшло в Україну з Константинополя. Саме тому наша літургійна традиція визначається як візантійсько-слов'янська. На відміну від інших українських Церков, дочок Володимирового хрищення, ми завжди зберігали сопричастя з наступником апостола Петра, особливо з 1595 року, коли наші єпископи з'їхалися до Бреста, щоб підписати декрет, який підтвердив їхнє сопричастя з Єпископом Рима, а відтак – з усією Вселенською Церквою. Саме через це в минулому столітті ми були жорстоко переслідувані радянською владою. Упродовж десятиліть нашу Церкву намагалися знищити: єпископів, священників і безліч мирян заборотили до концентраційних таборів.

– У книжці «Скажи мені правду» ви дали цікаве визначення вашої Церкви: «УГКЦ є закликом, що не дає спокою ні Заходу, ні Сходу». Що ви маєте на увазі?

– Ми є Церквою, яка несе в собі еклезіологічну пам'ять ще неподіленої Церкви першого тисячоліття. Зберігаючи в церковній ідентичності повноцінне буття Східної Церкви в сопричасті з наступником апостола Петра, ми маємо місію й обов'язок свідчити єдність Вселенської Церкви, бути посередниками між Сходом і Заходом та допомогти їм повноцінно «дихати двома легенями». Ось чому ми в певному сенсі є закликом, що не дає спокою ані Заходу, ані Сходу. Крім цього, я переконаний, що діалог із нашою Церквою стане вели-

кою допомогою сучасним християнам в усвідомленні значення єдності Христової Церкви.

– Які наслідки мала для вас вірність наступникові апостола Петра в XX столітті та яке значення має сьогодні?

– Саме через сопричастя з Єпископом Рима, яке для нас є не лише канонічним фактом, а передусім духовною дійсністю, у XX столітті ми заплатили високу ціну – кров незчисленних мучеників, синів і дочок нашої Церкви. Внаслідок Львівського псевдособору 1946 року упродовж наступних десятиліть наша Церква переживала тотальне нищення з боку радянської влади. Ми були найчисельнішою переслідуваною Церквою минулого століття і найбільшою соціальною групою опору атеїстичній системі Радянського Союзу.

Вважаю, що жертва наших мучеників сьогодні є мало відомою, можна навіть сказати – не належно оціненою. Для православних Московського патріархату наша вірність наступнику Петра вважається «перешкодою в екуменічному діалозі». Дійшло до того, що представники цієї Церкви навіть просили в Римі припинити наше існування.

Переконаний, що й з боку Вселенської Церкви ідентичність УГКЦ має бути по-новому відкрита й осмислена.

– Чи могли б ви навести статистичні дані, які засвідчують масштаби цих переслідувань?

– На превеликий жаль, ми не маємо остаточних відомостей щодо масштабів переслідування нашої Церкви в Радянському Союзі. Уже віддавна ми намаємося встановити історичну правду, зокрема, мовою статистичних даних. Однак досі не маємо відповідних наукових історичних досліджень, оскільки залишається проблема доступу до архівних документів.

Наведу вам приклад Галицької митрополії. У 1938 році ця митрополія налічувала 7 єпископів і 1 апостольського адміністратора, 2387 парафій, 2567 парафіяльних храмів, 2352 єпархіальних священників і 123 ієромонахів, майже 500 семінаристів, 31 чоловічий монастир і 121 жіночий. У 1943 році було 3,6 мільйона вірних. У звіті голови Ради у справах РПЦ Г.Карпова до Н.Хрущова за 1956 рік названо 344 греко-католицьких єпископів і священників (включно з митрополитом Йосифом Сліпим і 6 єпископами), які у 1945-1950 рр. були репресовані. Тож наша Церква втратила не лише свою матеріальну власність, а й багатьох синів і дочок.

– Взірцевою постаттю в історії вашої Церкви є кардинал Йосиф Сліпий. Яка його настанова залишається актуальною і в наш час?

– У виданні «Скажи мені правду» я говорю про те, що патріарх Йосиф Сліпий отримав від Господа особливий дар цілковито пережити пасхальне таїнство своєї Церкви: він був свідком її розп'яття і воскресіння. Після вісімнадцятирічного каторжного життя в різних таборах ГУЛАГу він бачив свою місію у служінні людській особі, відновленні її гідності. Треба сказати, що для нього поняття гідності людської особи було тісно пов'язаним із християнською вірою, адже він бачив, як атеїзм може знищувати людську гідність. Я переконаний, що сьогодні, коли ми спостерігаємо за появою і розвитком нових форм атеїзму, це духовне повчання патріарха Йосифа є дуже актуальним.

Другий аспект його повчання, на мою думку актуальний і в наш час, є закликом до розвитку науки. Якщо Церква хоче діалогувати із секуляризованим світом, то мусить розвивати християнську думку високого рівня. Патріарх Йосиф стверджував, що лише правда може врятувати сучасну культуру, – правда як спосіб буття, як особа. Перед викликом різних сучасних ідеологій ми потребуємо такої правди.

– Змінюючи тему, хотів би запитати вас про створення автокефальної Православної Церкви в Україні – подію, яка спровокувала кризу в православному світі між Константинополем

та Московією. Якою могла б бути роль УГКЦ в цій ситуації поділу між християнами?

– Українська Греко-Католицька Церква не один раз заявляла власну позицію стосовно надання автокефалії Українській Православній Церкві з боку Константинополя. Ми позитивно оцінюємо цей процес, вважаємо його важливим кроком у подоланні розколу між Православними Церквами та виходу українського православ'я з ізоляції у православному світі, однак ми не є учасниками цього процесу і вважаємо його внутрішньою справою Православних Церков.

Водночас я б хотів зауважити, що православний світ усередині поділений і потребує вселенського арбітра, щоб допомогти локальним Церквам досягнути згоди та церковної єдності. Думаю, місія нашої Церкви полягає в тому, щоб свідчити цю єдність і молитися за наших православних братів.

– На завершення я б хотів повернутися до теми віри. Якою є роль традиції у передаванні віри?

– Для нас, східних християн, традиція є інтегральним процесом передавання віри з покоління в покоління: те, що апостоли отримали від Христа через дар Святого Духа, Церква повинна передавати теперішнім і наступним поколінням. Іде мова про те, щоби передати дар віри. Традиція полягає не лише в тому, щоб зберігати певні обряди чи ритуали; її завдання – передавати зміст християнського життя.

– Ваше Блаженство, наскільки важливою у новій євангелізації є Літургія?

– Щоб відповісти на ваше запитання, я б хотів згадати св. Іриней, який вчить, що справжня традиція проявляється, коли Церква звершує служіння Святих Тайн. Ту саму божественну дійсність, яку переживали апостоли, ми також можемо досвідчити за допомогою Божественної Літургії. Саме Літургія як божественна дійсність виводить нас за рамки типового світського мислення, яке поділяє людей на традиціоналістів і лібералів. Адже особа Христа є завжди тією самою. І в Божественній Літургії Церква дарує Його особу людям своєї епохи.

Переклад з італійської мови Секретаріату Глави УГКЦ в Римі

Різдвяне інтерв'ю Митрополита Львівського

З нагоди Різдва Христового кореспондент «Високого Замку» поспілкувалася на Святоюрському пагорбі з Архієпископом і Митрополитом Львівським владикою Ігорем

– Чим є Різдво для вас особисто?

– Різдво – це нагадування нам про народження Ісуса Христа, Божого Сина, другої Божої Особи, від Пресвятої Богородиці Діви Марії. Це народження нашого Спасителя, який прийняв людське тіло, щоб відчувати усі болі й переживання людські.

Для мене особисто Різдво – велике духовне переживання. Усвідомлення того, що Ісус Христос прийшов у світ заради мене, щоб відкупити мене від диявольської злоби. Це викликає у мене велику вдячність, любов, стремління бути вірним Богу. Навіть у життєвих промахах і падіннях не треба боятися Бога, а навпаки – слід до Нього йти, каїтися, перепрошувати Ісуса.

Приходимо до Бога з проханнями миру, духовного прощення, благословення. Просимо Його не лише за себе, а й за інших людей. У неділю перед Різдвом зачитуємо перелік родоводу Ісуса і бачимо, що у роду були грішники. Цим Бог хоче показати нам, що Господь не відвертається від людини. Пророк Ісаїя написав, що Діва зачне в утробі і породить сина, і дадуть йому ім'я Емануїл, тобто «З нами Бог». Цим Бог показує: «Бог є з нами, Бог – посеред нас».

Якщо раніше люди вважали Бога далеким, строгим, вимогливим і справедливим, то Христос показав, що Бог є насамперед Любов. Мама любить, коли діти приходять з проханнями щось допомогти, пробачити, заступитися... Це мамі приємно, а Богу – ще приємніше.

На Різдво родина збирається за одним столом. Свят-вечір з першою зорею, коли з'їжджаються вечеряти до батьків діти, внуки, коли на столі – дванадцять страв, коли у кутку – дідух, на столі – кутя. Маємо особливі родинні українські традиції, які віками передаються у спадок поколінням.

– Українська традиція відрізняється від традицій інших країн. У світі порізно святкують Різдво...

– В Італії майже всюди вечеря щодня о 20.00, у свято і будень. Навіть деякі ресторани працюють з 20.00. Італійська родина збирається щодня на вечерю, всі члени родини стараються на вось-

му годину вечора прийти додому, щоб вечеряти разом. В Україні на Свят-вечір з'їжджаються діти здалеку, які не завжди можуть сісти за один стіл зі своїми батьками, родиною. Навіть якщо батьків вже нема у тій хаті, люди їдуть, щоб побути у родинному гнізді. Це поєднується зі святом Різдва Христового, бо християни нагадують собі про своє дитинство, своїх близьких і рідних. Разом колядують, йдуть до церкви. Моляться за померлих у роду. Це гарна традиція, яка шанується у нашому народі.

Щодо кількості страв на столі у Свят-вечір Церква не каже нічого. Це не церковний звичай, а народний, може, навіть походить із поганського... Церква не надає значення тому, скільки страв має стояти на Свят-вечір на столі. Ніде не пишеться, що має бути саме дванадцять, а не більше чи менше. Моя мама ще клала на стіл ложки для померлих вже діда, баби...

– Вважається, ложки зі Свят-вечора треба залишити на столі на ніч, бо душі померлих приходять їсти...

– Люди так роблять з поваги і любові до своїх померлих рідних. Доказів того, що душі померлих є з нами на Свят-вечір, нема. Вшановуємо померлих рідних молитовно. Але точно душі померлих їсти не приходять на Свят-вечір (сміється). Духам і душам померлих їсти земні страви не треба. Як вони їстимуть? Вони ж не мають тіла...

– У соборі Святого Юра віднедавна Різдво зустрічають нічними богослужіннями...

– Так. Владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відроджує у соборі Святого Юра нічні богослужіння. Особливо святкові. Колись ми перестали служити нічні богослужіння, бо люди виходили з храму заздалегідь, щоб мати чим доїхати додому, адже громадський транспорт працює до десятої-одинадцятої вечора. Біля собору Святого Юра немає великих житлових будинків, щоб люди наповнили храм, помолилися і повернулися додому на ніч. Парафіяни собору Св. Юра добираються з різних кутків Львова й околиць... Хто мав свій транспорт, міг залишалася на святкову Літургію, але багато людей не мали змоги бути. Багато з тих, які залишилися, на лавках дримали, не молилися. Коли ми

під ранок завершили богослужіння, люди вийшли на вулицю і не мали чим добратися додому... Мені стало шкода парафіян, і ми перестали практикувати нічні Літургії. Але зараз багато хто має свої автомобілі... Тому храм Святого Юра запрошує зустрічати Різдво молитовно уночі.

– Напередодні цьогорічного Різдва в Україні сталася велика подія – створення Православної Церкви України. Вона, мабуть, із часом святкуватиме Різдво разом із Константинопольським патріархатом – 25 грудня?

– Не цього року, але наступного – цілком можливо.

– А чому греко-католики не святкують разом з Римом 25 грудня? Коли нарешті дочекаємося Різдва разом з усім цивілізованим світом?

– Українські греко-католицькі громади у Канаді, США, Бразилії, Аргентині майже всі святкують Різдво 25 грудня. І це правильніше. Загалом ніхто не знає точної дати, коли саме народився Божий Син. Папа Григорій змінив календар, і датою святкування стало 25 грудня, щоб не відставати від цивільного календаря. Це логічно, бо Юліанський календар застарілий. Про це говорили владика ще за Блаженнішого Любомира, зокрема, ті, які приїжджають до Львова на Синод з різних кутків світу. Більшість із них святкують 25 грудня. Митрополит Епіфаній ска-

зав, що православні вірні перейдуть на святкування за Ново-Юліанським календарем, коли люди будуть до цього готові. Ми теж перейдемо, щоб святкувати Різдво разом із нашими братами православними, а також римо-католиками, які вже святкують у цю дату. Думаю, наші люди готові святкувати 25 грудня. Мене часто запитують про це українці в Італії, бо 25 грудня в Італії – вихідний, а 7 січня – робочий день, тому українцям там незручно.

– В Україні тепер також 25 грудня вихідний...

– Так, держава Церкву випередила.

– Чи можливе об'єднання українських Церков?

– Іще Митрополит Андрей Шептицький звертався до православних архієреїв про те, щоб об'єднатися і вибрати намісника єдиної Церкви української, але з тим, щоб за видимого голову Церкви визнавати Папу Римського. Тоді до цього не дійшло. Але Церква шукає такої єдності. Дай Боже, щоб таке об'єднання відбулося.

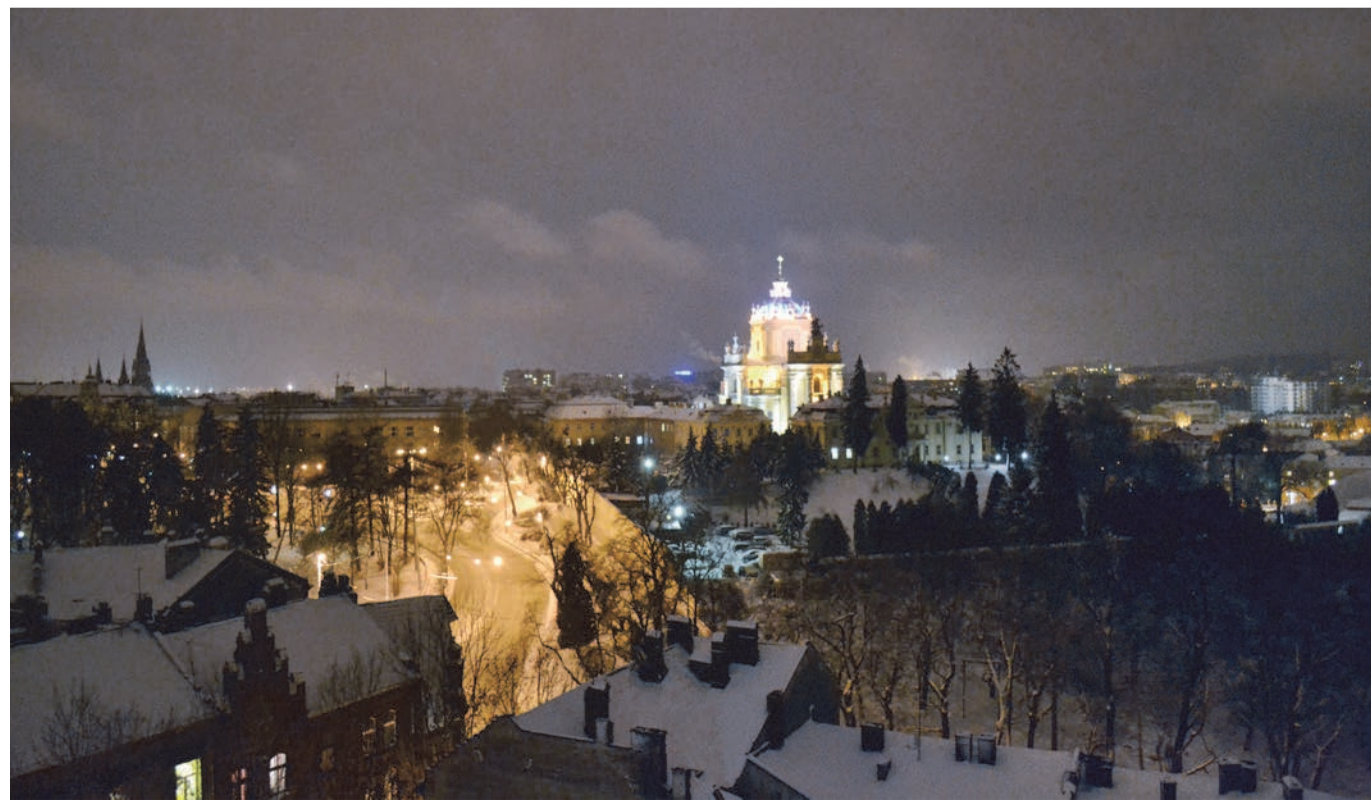
– До новоствореної Православної Церкви України вірні переходять цілими громадами. На Львівщині, зокрема, перейшла громада у Жовкві, яка була тут найбільшою парафією Московського патріархату... Це таке всезагальне українське очищення духовне зараз відбувається?

– В Україні – війна. Росія захопила Крим, а багато хто у Московському патріархаті підтримує російську агресію. Тому громади Московського патріархату приймають рішення перейти до Православної Церкви України. Таким чином через Церкву відбувається утвердження України як держави.

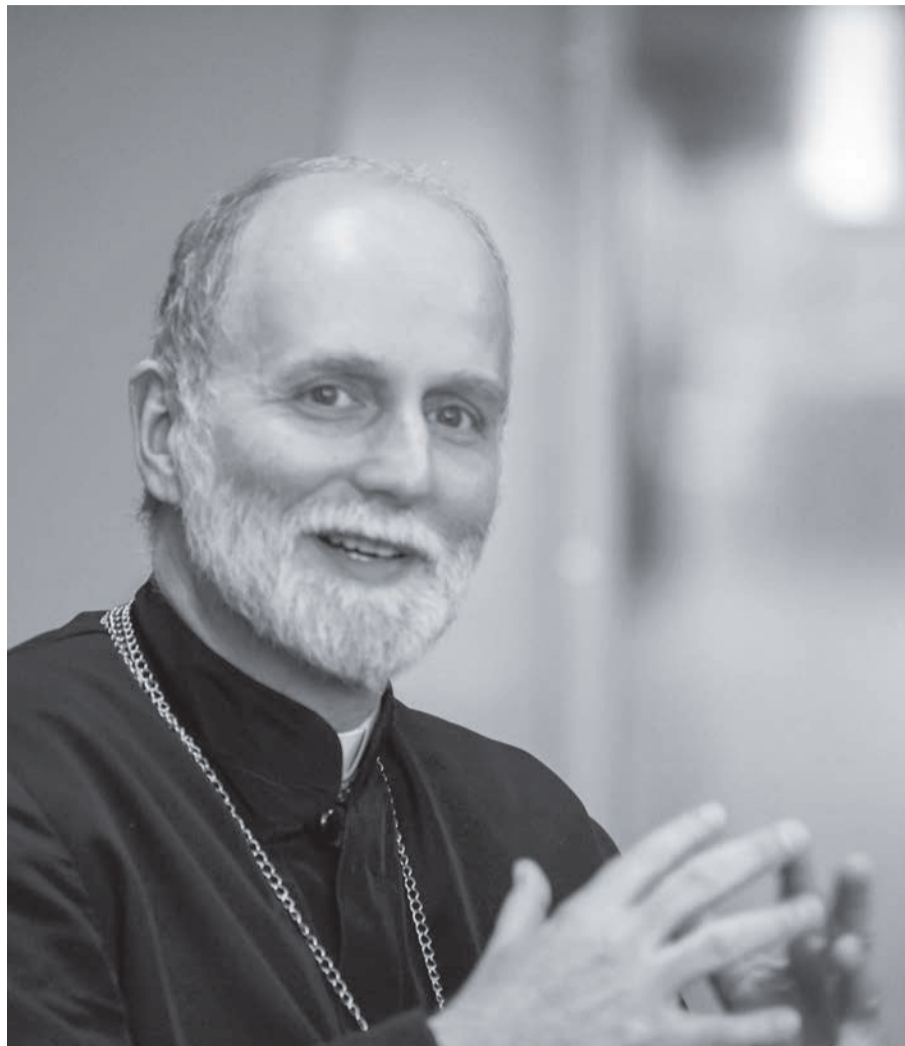
– Дехто каже, що Президент України не мав би втручатися у справи церковні...

– У Старому Завіті, у Книзі хронік, згадується, що цар Давид, який був царем, а не левітом, не священником, наказав перенести кивот із хати до Єрусалима. А потім Соломон збудував храм. Теж цар. Ініціатива – від царя. Не потрібно критикувати за це голову держави, бо подібні ініціативи описані ще у Старому Завіті. Задля укріплення держави ініціатива може виходити від керівників держави, як це сталося в Україні.

*Розмовляла Ірина Кушинська
Джерело: Високий Замок*

Владика Борис (Гудзяк): «Ніколи в історії людства не було стільки християн, як сьогодні»

Низка відповідей від владика Бориса (Гудзяка) на важливі питання, що стосуються розвитку Церкви, викликів, які постають нині перед християнами, перед європейськими державами і, зокрема, й перед Україною. Думки про те, чи можливі зміни в українській владі і які для цього потрібні люди, владика Борис розповів у відеоінтерв'ю відомій українській журналістці Соні Кошкіній.

ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ – ЄДНІСТЬ ХРИСТІЯН

Зараз відбувається формування Церкви. А це – тривалий процес. Чи можливе об'єднання всіх Церков? Господь перед страстями дає заповіт однозначний: «Будьте єдині!» Ми, християни, маємо бути єдині. Маємо йти до єдності. Сам факт, що зрушилася ситуація і відбулося немислиме для багатьох, – це дає надію на пробудження і розуміння, що можна жити по-іншому. Блаженніший Святослав виступив радісно з підтримкою єднання.

ЗМАЛІННЯ ДЛЯ ЗРОСТАННЯ

Коли ми в житті надто підіймаємо себе, Господь нам допомагає спуститися вниз. Адже сам Христос ішов униз. Гляньмо на свято Різдва: це – свято сходження Бога. Він є близьким до бідних, Він є з нами. Вкінці Бог, який зійшов, обнажується і входить у нашу смерть. А ми хочемо по-олімпійському: швидше, вище, далі, сильніше! Так, у цьому є певні рації. Але маємо пам'ятати Хресну дорогу.

СВОБОДА ВИБОРУ І СМІРЕННЯ

Те ж стосується і Церкви. Коли вона має забагато влади, створюється нездоровий контекст. Ми бачимо секуляризацію Західної Європи. Бог кличе у любові і дає вільну пропозицію. Церква не може силувати, змусити когось любити. Ріст у моральності мусить бути вільним.

Блаженніший Любомир казав: «Дайте людям рости у свободі». І сьогодні на Заході Церква це розуміє.

НІКОЛИ В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА НЕ БУЛО СТІЛЬКИ ХРИСТІЯН, ЯК СЬОГОДНІ

Бог не нав'язує. Його дія дуже смиренна. Це – таїнство. Десь Церква росте, десь – занепадає. Це – освободжувачий момент. Ми знаємо, що нема обставин, де не можна духовно жити. Гляньте на історію Климентія Шептицького, який навіть ув'язнений, у неможливих людських обставинах, жив спокійно.

УПОДІБНЕННЯ ХРИСТОВІ – БУТИ ПОРУЧ ІЗ НУЖДЕНИМИ

Коли в країні бідніють люди, ті, хто при владі, мають теж збідніти. Христос був близько бідних. Мати Тереза теж була близькою до людського болю.

Неможливо вирішити біду кожної людини, але показати близькість до їхнього болю ще не пізно. Ми потребуємо святих у політиці.

Гляньте на Роберта Шумана. В 1942 році, в апогей нацизму, він почав осмислювати і писати про франко-німецьке примирення після перемоги над нацизмом. Тому потребуємо політиків, які випереджують час. Без великої жертви, ризику, певних втрат і програшу цього неможливо досягти. Це покликання кожного з нас. Свідчити про віру. Бог дає цю силу, але маємо відкритися на неї.

БОЖА ЛЮБОВ – БЕЗМЕЖНА. ПЕКЛО – ВІДМОВА ВІД ЦІЄЇ ЛЮБОВІ

Важливо розуміти безмежність Божої любові. Його суд – це мій власний самосуд. Я вважаю, що пекло – це та самотність, яку я сам творю, коли ми нищимо стосунки. Господь, який пропонує нам любов, діє за законами любові. І маємо свободу – прийняти чи відмовитися від цієї любові.

Підготувала **Наталія ПАВЛИШИН**, «ДивенСвіт»

Що робити, щоб сім'я була міцна і успішна? Біблія знає краще за будь-яких тренерів чи психологів!

Рецепти щасливого подружжя шукають, мабуть, чи не в кожному куточку світу. Кожен прагне жити в любові, не боятися, що з часом почуття зміліють, а байдужість і рутинна заповонять дім. Пропонуємо 10 віршів із Біблії, які підкажуть, як повинен «працювати» християнський шлюб.

Ніколи не ворушіть помилок минулого.

«Не судіть, і не будете суджені; не засуджуйте, й не будете засуджені; простіть, і вам проститься» (Лк. 6, 37).

Нехтуйте благами цього світу, а не один одним.

«Бо яка користь людині здобути світ увесь, а занепастити свою душу?» (Мр. 8, 36).

Ніколи не лягайте спати з невіршеними проблемами.

«Гнівайтесь, та не грішіть! Хай сонце не заходить над вашим гнівом» (Еф. 4, 26).

Бодай раз в день спробуйте сказати щось приємне вашому чоловікові або дружині.

«Язык лагідний – дерево життя, лукавий – пригноблює душу» (Прип. 15, 4).

Лагідно вітайте один одного при зустрічі.

«Хай він мене цілує цілунками уст своїх, бо любов твоя понад вино солодша» (Пісня пісень 1, 2).

«У багатстві і в бідності» – радійте кожним моментом, який Бог дав вам прожити разом.

«Ліпше миска капусти, та з любов'ю, ніж віл годований, та з ненавистю» (Прип. 15, 17).

Якщо у вас є вибір між тим, догодити собі або вашому чоловікові чи дружині, зробіть вибір на його користь.

«Не затримуй добра від того, кому воно належить, коли рука твоя здоліє це зробити» (Прип. 3, 27).

Ваша дружина або чоловік, як і всі ми – люди, і це означає, що рано чи пізно вони можуть образити вас. Вчіться прощати.

«Уважайте на себе! Коли згрішить твій брат, докори йому й, як він покається, прости йому. І коли сім раз на день він згрішить проти тебе й сім раз повернеться до тебе та й скаже: Каюсь, – прости йому» (Лк. 17, 3-4).

Не використовуйте віру, Біблію або Бога в якості «зброї».

«Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти» (Ів. 3,17).

Нехай любов стане вашим путівником.

«Любов – довготерпелива, любов – лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла» (I Кор. 13, 4-5).

Підготувала

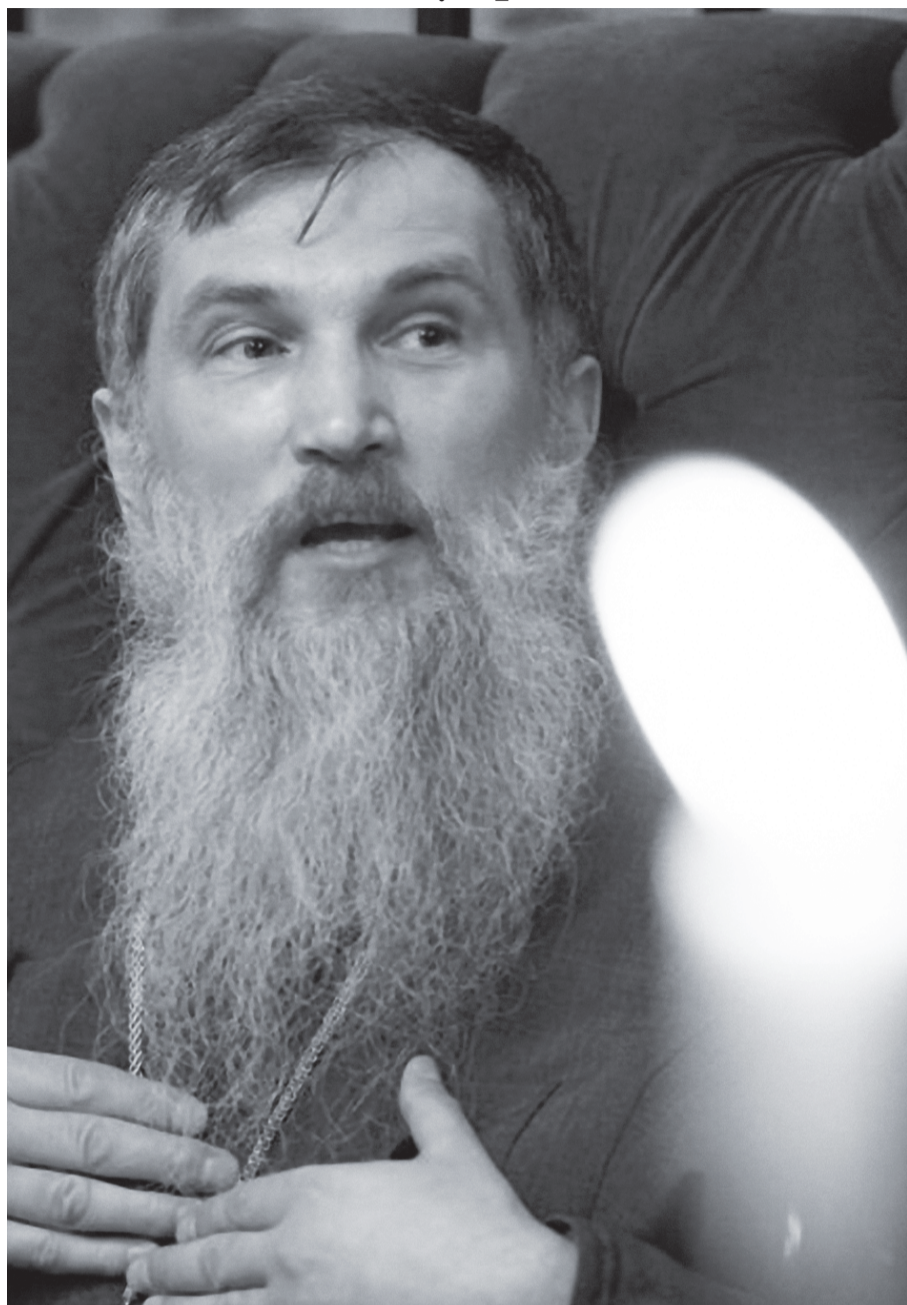
Наталія ПАВЛИШИН, «ДивенСвіт»

Інститут родини та подружнього життя УКУ відзначив 20-річчя своєї діяльності. (Фото: «ДивенСвіт»).

Владика Венедикт: «Ми надто мало часу проводимо з Богом»

«Ми надто мало часу проводимо з Богом. Півтори години на Літургії щонеділі і по п'ять хвилин зранку та ввечері. Три години на тиждень із Богом – це дуже мало, відносно тих 168 годин, які маємо», – каже владика Венедикт (Алексійчук).

Ми, греко-католики, маємо дивитися, скільки часу інші присвячують Богові. Гляньмо на середньостатистичного протестанта. Вони близько чотирьох годин проводять у храмі. А для нас Служба Божа трохі більше години – це вже забагато. Віруючий юдей вранці в молитві проводить щонайменше півгодини і стільки ж – увечері. Якщо дивитися на мусульман, то в них – величезний порядок молитов. Середньостатистичний мусульманин молиться 5-7 разів, щоразу присвячуючи молитві по 10-15 хвилин. Цю практику вони взяли від християн. Зараз у нас ця практика регулярної молитви збереглася лише в монастирях.

Молитва є дуже важлива для нас, щоб розуміти, як маємо жити. Ми рідко задумуємося, що життя матиме кінець. Нам здається, що ми житимемо якщо не вічно, то дуже довго. А наше життя – надто коротке. Тому важливо, як ми його «вживаємо», як використовуємо. Маємо дбати про те, щоб більше часу проводити з Богом. Це своєрідні інвестиції в наше життя. Тоді Господь нас просвічує, дає розуміння, що найважливіше в нашому житті.

Але ми часто не знаходимо часу для молитви, уникаємо її. Наприклад, зранку постійно спішимо і дуже рідко знаходимо час для молитви, а ввечері ми втомлені. Коли не можемо знайти час, щоби перебувати з Богом, то виникає питання: а чи хочемо ми бути з Ним у вічності? Адже якщо ми тут не навчимося перебувати з Господом, коли ми не знаходимо цікавості, щоби перебувати з Ним, то якої вічності можемо очікувати?

Молитва – це нагода зустрітися з Богом, із цією Вічністю. Тоді реально і правдиво оживатиме наше життя. Гляньмо на приклад святих. Вони не були «штамповані», а кожен із них – унікальний. Бо кожен із них пізнавав Бога і виконував свою унікальну місію.

Час у молитві – це не змарнований час, а навпаки – час, коли здобуємо найбільше – усвідомлення того, як жити, що робити, кому допомагати і як допомагати.

У Бога завжди є рішення і відповідь. Коли наші стосунки з Богом будуть живі, то й життя наше оживатиме. Коли наша молитва стане на гідне місце в нашому житті, то й усе стане на свої місця.

Блаженніший Любомир часто цитував англійську приповідку: «Працюй так, ніби все залежить від тебе, а молися так, ніби все залежить від Бога».

Які б ми не мали знання чи досвід, маємо пам'ятати, що це все – з минулого, бо кожна ситуація – нова й унікальна. І лише зв'язок із Господом дає нам відповіді на багато унікальних питань. Тому маємо перебувати з Господом онлайн і пізнавати унікальну місію свого життя.

Джерело: «ДивенСвіт»

Лист до батьків, які беруть своїх неспокійних дітей на Літургію

Шановні виснажені батьки, ваші діти нестерпні під час святої Літургії. Вони хаотичні, неслухняні тиждень за тижнем.

У цій ситуації – я з вами. Я почала боятися неділі. Я спробувала все. Ходила на ранкову Літургію, відвідувала вечірні, читала книги про Божественну Літургію, пояснювала пошепки, також пошепки сварилася, ставала спереду або далі позаду усіх. Можливо, дещо з цього їй допомогло, але все ж не вдається вийти з храму без докорів і критики.

Але, незалежно від всього цього, щотижня я і моя шумна сім'я буде там (позаду!) вертїтися і відволікати один одного, піддаючись осуду тих, хто, можливо, не розуміє, як важко навчити малюка висидіти спокійно годину. Це виглядає божевільно. Але ми одягаємо наш зім'ятий недільний одяг і йдемо на Божественну Літургію.

Хотіла б, щоб ви знали: якщо ваша реальність теж виглядає так, то це нормально. І навіть більше, ніж добре. У Христа було щось дуже важливе, щоб сказати про таких людей, як ми: «Підвівши очі, Ісус побачив, як заможні кидали свої дари до скарбнички. Побачив він також і вдову убогу, що кидала туди дві лепти, і сказав: «Істинно кажу вам, що ця бідна вдова кинула більш від усіх. Усі бо вони вкинули як дар Божий з їхньої надвишки, вона ж з убозства свого поклала ввесь свій прожиток, який мала» (Лк. 21, 1-4).

Хіба це не те, що ми робимо? Ми даємо все, що маємо, поважаючи прохання Церкви відвідати недільну Літургію. Зовнішній світ бачить це так, що ми ледве дали мінімум. Ми, звичайно, дійшли до храму, але чи ми зосередилися? Чи відчуваємо духовне зростання? Чи досягає нас слово Євангеліє? Не схоже на це. Але ми знаємо, скільки ми дійсно даємо. Це знає також і Христос.

Так само, як дві монети жінки, кинуті в скарбничку, виглядали нічим порівняно з величезними мішками з золотом, наш внесок здається настільки малим, що хтось може здивуватися,

чому ми навіть турбуємося. Чому ви взагалі приїжджаєте до церкви, якщо весь цей час витрачаєте на контроль над дитиною, щоб вона не заважала іншим? Але Христос нагадує нам, що Він не бачить те саме, що бачить увесь світ.

Я часто виходжу зі Божественної Літургії з відчуттям повного фіаско. Я навіть не могла належно відстежувати Літургію і пішла так швидко, що й забула приклякнути. Яка я християнка? Якщо ви відчуваєте те ж саме, не забувайте – маленькі діти або діти, які потребують особливого догляду, або будь-яка ситуація, в якій ви перебуваєте, і які заважають вам уважно слухати, – це унікальний тип бідності. І ми, у своїй бідності, дійсно даємо все, що маємо, просто робимо все можливе. Навіть якщо в нашій владі є тільки поява в Церкві.

Так що не зупиняйтеся. І, будь ласка, не хвилюйтеся про те, як ваша сім'я виглядає збоку. Продовжуйте робити те, що робите, навіть якщо світ не бачить цього, Бог може побачити, якою цінною є ваша відданість.

Пропозиції для батьків, які приходять із дітьми до церкви:

Не турбуйтеся! Бог дав дітям багато сили. Не намагайтеся втишити її в Божому Домі. Тут усі – бажані!

Запрошуємо вас у перші ряди, де ваші діти краще побачать і почують, що відбувається.

Поясніть дітям спокійно окремі частини Літургії, що робить священик.

Приєднуйтеся до співу, моліться голосно. Таким чином навчаєте дітей правильній поведінці під час Літургії.

Якщо ви повинні вийти з дитиною з храму під час Божественної Літургії, то обов'язково поверніться. Сам Ісус сказав: «Нехай діти прийдуть до Мене».

Пам'ятайте, що те, як ми ставимося до дітей у нашому парафіяльному храмі, впливає на їхні стосунки з Церквою, Богом і один з одним. Дозвольте дітям почувати себе як вдома.

Джерело: «ДивенСвіт»

Навіщо благословляти дім Йорданською водою?

Як підготуватись до Йорданських відвідин, як себе поводити, що робити, і чи є душпастирський візит освяченням домівки?

Дім – наш захист, місце, де ми переживаємо ключові події свого життя, а також місце зустрічі із Богом. Важливо розуміти, що священник приходиться не для того, щоби освятити наш дім, який уже є освячений. Йорданські відвідини не мають на меті освятити домівку, але благословити її Йорданською водою, а практично – священник приходиться до своїх парафіян благословити, поділитись святковою радістю, познайомитись, послужити, помолитись спільно.

Іноді ми наділяємо Йорданську воду якимись мало не магiчними якостями. Тому що не розуміємо суті: ствердитись у вірі – це основна мета освячення води, це пригадування події Богоявлення, яке утврджує нас у вірі.

Важливо розуміти, що підготуватись до Йорданських відвідин – це не лише прибрати домівку; значно важливіше – підготувати своє серце, прийнявши Тіло і Кров Ісуса Христа.

Йорданська вода є символом очищення. Ісус увійшов у ці води – і очистив їх. Так приходиться і до нас через краплі освяченої води, щоби очистити нас. Йорданська вода не втрачає своїх властивостей, скільки б часу її не зберігали – і це особливий вияв Божої благодаті.

Прихід священника супроводжує дзвіночок, сповіщаючи, що Бог хоче завітати до нас. І почувши його, ставимо запалену свічку на стіл – символ нашого сімейного життя, Євангеліє, яке свідчить про те, що Бог присутній у цьому домі, воду, яку ми разом освячували.

З приходом священника молимося разом, і ця спільна молитва має дуже важливе значення як свідчення і визнання нашої віри.

Зазвичай, коли приходиться священник, ми турбуємось не про те, щоби радо зустріти душпастиря, який приносить нам Бога, а про те, як матеріально віддячити. Багато, на жаль, вважають, що священник ходить до наших домівок, щоби зібрати грошей. Але це не так: матеріальні пожертви – це щось, що ми можемо вкласти для розвитку своєї парафії, а не розцінювати як подачку.

Купання в ополонці – традиція нашого народу, однак вона не має жодного відношення до богослужіння і ні в якому разі не може замінити участі у Службі Божій. Те, що хтось пірне в ополонку, а не прийме Бога у Святих Тайнах, не зможе його освятити.

В Йорданських відвідинах Бог приходиться нас благословити і змінити наше життя на краще. І можливо це лише тоді, коли ми готові Його зустріти і змінюватись.

Тетяна ТРАЧУК, за матеріалами «Радіо Воскресіння»

«Часто за усміхненими життєрадісними селфі ховається біль і страх», – психолог Мирон Шкробут про впевненість

Допомога психолога часто буває не менш необхідною, ніж допомога лікаря: людська душа потребує зцілення, як і тіло. Частково це місія Церкви і священника, проте є певні питання і проблеми, з якими може і повинен працювати фаховий психолог. Це кризові періоди, які бувають у житті кожної людини, психологічні травми, часто ще з дитинства, складні питання, на які, здається, відповіді немає.

Християнська психологія розглядає людину з точки зору християнського віровчення – як Божий задум, творіння Боже, яке має вище покликання в цьому житті. Цим частково цей напрямок відрізняється від інших напрямків психології, які, за своєю суттю, є швидше атеїстичними, не враховують присутність Творця.

Фахова психологічна допомога, поряд із присутністю священника, може стати ключовим моментом у складних ситуаціях в житті людини, своєрідними дверима в інше життя – багатьох помилок і хибних кроків таким чином можна уникнути.

«Стан болю тіла чи душі не є нормою. Але його можна зцілити, від нього можна звільнитись і жити щасливим життям на повну – так, як дарував нам Господь», – каже член Асоціації християнських психологів, який належить до спільноти УГКЦ «Домашня церква», Мирон Шкробут. Саме для надання такої допомоги чи кроку до неї вирішено започаткувати програму «Психологічна порада» на «Воскресіння. Живе радіо», в ефірі якої фахові психологи говоритимуть про питання, які стосуються і хвилюють чи не кожного. Про місце людини в житті й суспільстві, її усвідомлення своєї ідентичності, внутрішню рівновагу, про гармонію у стосунках з іншими людьми, зокрема в подружжі, про виховання дітей тощо.

«Священик і психолог у цій роботі розділені, хоча і перетинаються, – каже пан Мирон, куратор цієї програми. – Психолог не втручається у сферу духовну, не торкається питань віри й стосунків людини з Богом. Це сфера душпастиря, який має право на відпущення гріхів. У психолога інше завдання – допомогти людині заглянути у себе, побачити себе такою, якою вона є, пробачити себе й інших і, можливо, прийти до Бога...»

Однією із основних тем «Психологічної поради» є тема стосунків людини із собою – «Рецепти впевненості».

«Цікавим феноменом у цьому сенсі є Фейсбук як «книжка масок», – каже пан Мирон. – Часто за усміхненими життєрадісними селфі ховається біль і страх, що хтось побачить нас справжніх – із нашими слабкостями, невпевненістю, сумнівами, недосконалістю. Культ успішності і щастя напоказ примушує носити цю маску, придушуючи справжні почуття і переживання, і часто веде до тривалої депресії, з якої, здається, немає виходу...»

Перший крок до зцілення, до впевненості в собі, на думку психолога, – зняти цю маску, зустрітись із собою справжнім. Треба задати самому собі запитання: хто я? ким я є? Інколи це важко. Певні стани – меланхолія, нещастя чи депресія – можуть бути своєрідними сигналами і пересторогами: зупинися, життя, яке ти ведеш, – не те, до якого ти покликаний.

Це спонукає шукати своє ество – те, чим людина є насправді, усвідомити себе як унікальну і неповторну особистість. А особистість людини, каже психолог, найповніше відкривається саме в християнстві: заради людини – кожної – Христос пройшов свій шлях і був розіп'ятий. Тому кожна людина є цінною – саме такою, як її створив Господь.

Тому наступним кроком є прийняття себе – таким, яким є, зі своїми обмеженнями і слабкостями, розуміння своїх можливостей і даних. І це також питання вибору і волі, які дарував нам Бог. Людина із родини алкоголіків має вибір – ставати залежним, як батько й дід, чи відмовитися від алкоголю, розуміючи, що схильність до цього є, і вона більша, ніж в інших.

Третій етап – бути собою, без масок. Це важко, оскільки суспільне життя всіляко спонукає до надівання цих масок, удавання, нехай і позитивних, емоцій чи співчуття – чи у звичних кліше, як-от повсякденне вітання «як справи?», за яким немає справжнього інтересу, чи в більш глибоких речах. Часто маска настільки приростає до людини, що вже навіть вона сама не розрізняє, де вона, а де – маска, і не розуміє, чому їй буває так погано.

«Щоб бути впевненим у собі, треба бути собою, щоразу повертатися до питань, ким я є, що маю робити, – каже Мирон Шкробут. – Людина, яка є собою, – щаслива людина. Вона не має потреби підлаштовуватися під інших, не задається повсякчас питанням: а що скажуть люди?»

Наступний крок – забути себе, вийти поза себе. Тоді людина стає в позицію служіння іншим – по суті, найвищого покликання у цьому житті. Це шлях Христа – служіння з любові. Тоді мама служить своїм дітям, як слугиня Господня, з любові, а не рабиня, яка подає-прибирає, бо мусить. Чоловік служить своїй родині як батько, відповідальний і люблячий, а не як той, хто лише приносить додому гроші.

«На цьому шляху людина починає шукати своє покликання – кожен із нас має свою місію, немає випадкових людей», – каже пан Мирон.

Звичайно, є і «підводні камені»: наприклад, де пролягає межа між впевненістю у собі і самовпевненістю, яка є і буває руйнівною і для самої людини, і для її оточення?

«Інколи плутають впевненість у собі і нахабність, тобто вміння розштовхати ліктями у прагненні дійти до мети, щось здобути, – зауважує психолог. – Насправді це, фактично, протилежні речі, оскільки тими, хто йде по головах, керує передусім страх, – керує страх і жадоба, яка не має меж. Людина з гідністю такого страху не має і, відповідно, цінує та поважає інших людей. Вона не заціклюється на собі. Вона виконує голівну Божу заповідь – заповідь любові: любити Господа свого всім серцем, всією душею і думкою, і любити ближнього, як самого себе. Якщо людина не любить себе, вона не зможе полюбити інших, не зможе полюбити Бога, життя і світ. Момент прийняття себе такими, якими ми є і прийшли у цей світ, – ключовий, і це теж своєрідний виклик...»

Джерело: «Воскресіння. Живе радіо»

Чи смартфон – це добрий подарунок для дитини?

Варто серйозно замислитись, чи смартфон – це потрібний і корисний подарунок для дітей, говорять експерти і підкреслюють, що надто частий контакт дитини із цим гаджетом може мати негативні наслідки.

Експерти наголошують, що 62 відсотки хлопців та 21 відсоток дівчат віком 14-16 років використовують смартфони для перегляду порнографії.

Користування інтернетом за допомогою телефону є звичною частиною інтеграції дитини. Половина батьків не контролює, що переглядають діти у смартфоні, а 62 відсотки визнають, що їх чада інсталиють на свій розсуд різноманітні додатки. Самі діти зізнаються, що натрапляють на матеріали, які мають агресивний, насильницький чи порнографічний характер.

Тож якщо купуєш дитині смартфон, то ці 7 порад – для тебе!

1. Поясни дитині, що у мережі можна натрапити як на корисну та потрібну інформацію, так і на таку, яка може зашкодити: насилля, агресія, порнографія.
2. Перш ніж дати до рук телефон, подбай про те, щоби встановити програму-обмежувач, яка блокуватиме шкідливі програми та додатки.
3. Обговори, з яких порталів дитина може черпати інформацію.
4. Застережи дитину перед віртуальними знайомствами, поясни, яку загрозу може нести сексуальне насильство у мережі.
5. Обговори головні засади ведення своєї сторінки у соцмережах, застерігаючи перед тим, щоби надавати про себе якусь приватну інформацію (як-от адресу тощо).
6. Встанови графік користування інтернетом для дитини. Так, щоби це спільне рішення давало дитині можливість належно використовувати вільний час.
7. Навчай і будь зразком спілкування, позбавленого агресії та вульгаризмів.

Джерело: «ДивенСвіт»

Три секрети для подолання залежності від технологій

Покоління, яке росте, не мислить свого життя без атрибутів технологічного століття. Смартфони, ноутбуки та інші гаджети настільки органічно «вписалися» у наш звичний графік, що уваяти життя «до» інтернету стало набагато складніше. Будильник, календар, нагадування, а, крім цього – доступ до інформації в будь-якій точці земної кулі: технології і справді відкрили перед людиною новий світ – без обмежень та кордонів. А, втім, ці кордони почали стиратися і в нашій власній свідомості: захопившись девайсом, нам стає все складніше відволікатися від нього і концентруватися на менш мультимедійних ресурсах.

Чи не стало наше захоплення інтернетом тим ідопоклонінням, від якого так застерігає Біблія? І якщо це так, то як боротися з цим гріхом?

ВАША УВАГА – ЧУЖИЙ БІЗНЕС

В першу чергу, ми всі повинні розуміти, що технологічна залежність – це явище, яке не з'явилося в один момент. Сотні і тисячі дослідників, експертів з нейромаркетингу докладають усіх зусиль, аби прикувати увагу глядача до екрану на якомога довший час. Кожен ваш клік – це чийсь поповнений гаманець. Може, ви інколи цього й не помічали, але інтерфейс соцмереж чи то спеціальних застосунків, як-от Youtube чи WhatsApp, спеціально розроблений таким чином, аби одній завершених дії обов'язково слідувала наступна. Чудовий інструмент для цього – автовідтворення наступного відео, зокрема.

Тож, напевно, недарма гуру «Силіконової долини» забороняють своїм дітям користуватися гаджетами: кому, як не їм, краще знати про всі небезпеки цифрового середовища?

Нам необхідно навчитися чинити опір залежностям. Адже будь-яка з них, навіть, здавалося б, найбезневинніша, може спричинити зло: гнів і тривогу у нас самих, смуток, розчарування реальним життям, драгівливість у стосунку до рідних тощо.

Ось три поради, як протистояти інтернет-залежності:

1. ВСТАНОВІТЬ ПРАВИЛА

Гасла ліберально-демократичного виховання міцно вкорінилися у нашій свідомості. Проте коли «на кону» – психічне здоров'я Вашої дитини, чіткий графік та обмежений час у мережі – інструмент, без якого не обійтися турботливим батькам. Не варто вважати, що хвилинка поблажливості не обійдеться вам у майбутньому дорогою ціною.

Батьки, вам треба пам'ятати: залежність ваших дітей не з'явилася в одну мить. Для цього лиха були створені передумови. Слабохарактерні тато і мама – ось справжній корінь нездорових звичок підростаючого покоління.

2. ЗАПРОПОНУЙТЕ АЛЬТЕРНАТИВУ

Мені подобається говорити, що батьки повинні виховати свою дитину справжнім фриком. Фрик – це людина, яка має пристрасне хобі, що змушує її очі сяяти. Хобі, заради якого дитина може прокинутися раніше, навіть забути поспіяти, відкласти у сторону телефон.

Настільні ігри, музичні інструменти, спільні прогулянки або риболовлі – інструментів у батьків не бракує. Але тут є один нюанс – особистий приклад тата і мами повинен бути виразником їхньої позиції. Не варто недооцінювати своїх дітей: вони чутливіші до будь-якої нещирості з вашого боку сильніше, ніж будь-хто інший.

Дізнавайтеся, що ваше дитя любить і чим цікавиться; запитуйте про плани і цілі. А ще – здмухуйте пилітку із свого власного забутого хобі та насолоджуйтеся дозволяям разом із чадами!

3. УНІКАЛЬНІСТЬ У НАТОВПІ

Бог створив кожну людину неповторною – наділив її особливими якостями, талантами та схильностями. Тож хіба не гріхом видаватиметься нехтування цією Божою благодаттю? Хіба сприяє діянню волі Господа особа, яка віддала багатство власного духу на поталу залежності?

Ми живемо в парадоксальному суспільстві, де панує пропаганда унікальності та креативу, але, попри це, кожен наступний мешканець планети Земля схожий на попереднього як дві краплі води.

Тому завдання батьків ще й у тому, аби навчити дітей бути собою; ознайомити з мудрістю Божественного провидіння; довірити їх Христу.

Йти проти натовпу, плисти проти течії, коли псуються погодні умови – от завдання кожного християнина. Боротьба із залежностями – це не та частина дороги, де буває легко. А, втім, спокійне море – не робота моряків. Досвід здобувають у боротьбі.

Переклад Ірини ЯРЕМЧУК
Джерело: it.aleteia.org

Стежками Софії Київської: рефлексії на Послання Глави УГКЦ

Століття з дня підписання Акту Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки – чудова нагода для того, щоби вкотре задуматися над питанням консолідації сучасного українського суспільства.

Коли оглядаємось на історичний процес державотворення в Україні, то дуже легко помітити просту тенденцію: державність була швидше винятком, її втрата – трагічною закономірністю. Окрім фактора географічного та цивілізаційного розташування українських земель, що доволі часто робило нас заручниками геополітичних інтересів могутніх сусідів, причиною наших поразок ставав також і фактор відсутності порозуміння поміж національними елітами, нездоланні конфлікти інтересів олігархічних кланів із залученням етнічних, соціальних і релігійних чинників. Противники української державності з півночі та півдня, зі сходу та заходу, надто добре розумілися на наших національних слабкостях. Вони не втомлювалися розпалювати внутрішні конфлікти, всіляко перешкоджали об'єднанню українців та формуванню української нації. На жаль, їм це надто легко вдавалося.

Історія української нації, позбавлена тривалих періодів власної державності та завжди обтяжена домінуванням іноземних загарбників, не дозволила нам сформувати в нашому колективному підсвідомому сприятливого ставлення до суспільного інституту влади, а відтак – готовності до ефективної співпраці з інститутом держави: українцям характерно боятися, владу ненавидіти, толерувати, але зовсім не властиво владі довіряти.

Брак такої довіри негативно впливає на функціонування державних інститутів і досі. Держава для багатьох українців залишається омріяним горизонтом, елементом романтичного національного епосу, абстрактною сутністю без чітких інституційних параметрів. Питання консолідації українського суспільства та легітимації в умах українців інституту держави – один із ключових екзистенційних викликів нашої сучасності. Надто в умовах воєнної агресії з боку Російської Федерації. Від здатності ефективно відповісти на ці два ключові виклики залежить наше майбуття.

Більшість громадян сьогоденної України народилися в епоху великого перемир'я, що настало на наших землях із завершенням Другої світової війни. Перемир'я – не зовсім мир. Тривалий мир можливий лише за умов задоволення вимог справедливості, дотримання прав людини та норм міжнародного права. Однак ніхто не перешкоджає нам уже сьогодні здобути значну перемогу на внутрішньому фронті, закладаючи міцні ідейні засади єдності та порозуміння в українському суспільстві. Противник добре пам'ятає про наші слабкі місця, а ми, на жаль, про них все ще надто легко забуваємо.

Напередодні відзначення століття з часу відновлення соборності українського народу та його державності Глава УГКЦ, Блаженніший Святослав, оприлюднив своє звернення під назвою «Наша Свята Софія». Послання – особливе, про що уважному читачеві стає зрозуміло вже з перших рядків. Стиль і жанр тексту свідчать про задум автора запропонувати широкій аудиторії деякі фундаментальні речі, до яких згодом можна було б неодноразово звертатися, пропонуючи більш розгор-

нуту інтерпретацію. Вже у «Вступі» легко помітити ідейну новизну. Автор не просто констатує пришвидшення глобального процесу соціально-історичних трансформацій, швидких змін та пов'язаної з ними непевності у світі, але й водночас пропонує методологію ефективного реагування на виклики сучасності. Відповіді на численні особисті та національні запитання представителів УГКЦ запрошує шукати в «Софії Київській» – Премудрості Божій, що стала основою «софійної цивілізації» наших пращурів.

У своєму посланні Блаженніший Святослав розкриває дещо нову концепцію цивілізаційного розвитку нашого народу та генези української нації. «Софія Київська» – «Премудрість Божа, що прийшла на київські пагорби з Володимировим хрищенням і лягла в основу всієї київської цивілізації. Ідеться про євангельські цінності та моральні принципи, що осяяли культуру наших предків і стали міцними підвалинами для об'єднання українського народу та розвитку нашої державності». Отож, як бачимо, у центрі уваги – не конкретна історична модель суспільних відносин і державних інститутів, а система цінностей, сукупність певних світоглядних, етичних і моральних принципів, які в лоні Київської держави формують основи самобутньої культури, унікальний спосіб світосприйняття та налагодження зв'язку з дійсністю, певна ментальна матриця. Саме вона стала запорукою здатності українців зберегти та розвивати власну ідентичність у суперечливих історичних викликах, адаптуватися до нових соціально-політичних парадигм, сформувавши засади національного буття та залишитися вірними ідеї оформлення власної державності. Екзистенційна мудрість народу стала механізмом його онтологічної спроможності.

Божа Премудрість – один із основних богословських концептів юдеохристиянської традиції. У Старому Завіті поняттю мудрості присвячено немало уваги. Тут йдеться про певний трансцендентний обрій людського життя у світі, про надприродний горизонт у міжособистісних

і родинних стосунках, у господарській діяльності, про ціннісні орієнтири впорядкування особистості та людського суспільства. У Новому Завіті Премудрість Божа ідентифікується із втіленим Словом Божим, другою Особою Пресвятої Трійці. Саме Ісус із Назарета своєю постаттю, власним життям і навчанням, відкупительною смертю на хресті та воскресінням із мертвих являє світові повноту Божої Премудрості. Втілення – більше, ніж правда нашої віри; воно – ще й таїнство, методологія нашого спасіння. У ньому, як і у кожному іншому таїнстві Церкви, знаходимо алгоритм для особистого й суспільного зцілення та розвитку. «Софія Київська» – це, власне, результат втілення Божої Премудрості в древню культуру наших пращурів. Як наслідок тривалого процесу їхньої взаємодії та перетворення базової культурної парадигми формується система цінностей, що стає визначальною для нашого майбуття та дозволяє нам упродовж віків зберегти власну національну ідентичність, перебуваючи на межі цивілізаційного зламу та під впливом потужних культурних традицій наших сусідів: «У хрещальних водах Володимирової купелі Премудрість Божа воплотилася в тіло нашого національного буття – стала кров'ю і плоттю історії українського народу». Відтак Блаженніший Святослав говорить про «Софію Київську» як про християнський фундамент українського народного буття.

Народна самобутність – поняття не абстрактне. Цінності, артикульовані основними суспільними інститутами, стають визначальними механізмами організації суспільних відносин. Київська Церква стала серцем київської цивілізації, поширюючи на навколишні території, заселені слов'янськими племенами, консолідуючу культуру, творячи спільний семантичний та символічний простір, формуючи спільний дискурс, закладаючи засади інституційної організації народу. Таким чином «Софія Київська» проникає в усі виміри особистого та суспільного життя наших пращурів, визначаючи шлях їхнього розвитку. Релігійне та політичне життя,

принципи організації родини та господарської діяльності, наука та освіта, поняття суспільної справедливості та етика влади, військове лідерство та розуміння естетики стали тими середовищами, в яких втілена в людську дійсність Божа Мудрість функціонує як закваска національного буття. Сліди «Софії Київської» легко відшукати у нашому фольклорі, в літературі, у філософській та богословській традиції. За словами Блаженнішого Святослава, «Софія Київська» стає ціннісною парадигмою побудови державності та суспільних інститутів українського народу.

Основним інститутом артикуляції в народному та державному дискурсі «софійних» цінностей стає Київська Церква. Приймавши християнську віру від Константинопольської матері-Церкви, наші пращури не розривали зв'язків зі стародавньою Церквою Риму. Служіння вселенській єдності християнських Церков відповідає універсальності, вселенськості місії софійної Церкви, софійній логіці. Київська Церква, відтак, за словами Глави УГКЦ, покликана не лише бути простором об'єднання українських Церков, а й служити місії об'єднання цілої Церкви Христової. Ця місія в особливо точний спосіб виражає одну з суттєвих рис нашої ідентичності: «Софійна Церква – свята земля примирення та порозуміння, завжди відкрита до вселенської єдності розпорошених по світу дітей Божих».

Київська Церква стала серцем київської цивілізації. Важливого значення в «Посланні» надається собору Святої Софії Київської, Премудрості Божої – як символу тієї первинної повноти та цілісності неподіленої Київської Церкви. Відтак, собор Святої Софії – символ того, чого прагнемо та до чого прямуємо, тому сьогодні не може належати жодній окремій конфесії. Блаженніший Святослав чітко формулює позицію УГКЦ у цьому питанні: «Доки цієї єдності ще немає, жодна із Церков-спадкоємниць цієї Церкви не може одноосібно посідати стародавній собор Премудрості Божої, Софії Київської. Він має радше бути місцем зустрічі всіх нащадків софійної Київської Церкви, бути нагадуванням, закликом, будителем і надією на наше поєднання в Христі».

Послання Блаженнішого Святослава «Наша Свята Софія» є своєчасною і дуже актуальною для українського сьогодення пропозицією перечитати нашу національну історію крізь призму ціннісної матриці, сформованої на зорі нашої державності у хрещальній купелі святого Володимира. У ньому розкриваються ті механізми, які можуть стати визначальними для утвердження нашої національної та державної самобутності в умовах екзистенційних загроз.

Питання консолідації українського суспільства та легітимації інституту держави залишаються вирішальними для нашого майбуття. «Софія Київська» – мудрість українського народу, що заклала ціннісний фундамент формування нашої національної ідентичності та створила умови для розвитку української держави. Наше завдання сьогодні – на основі ціннісних засад софійної логіки київської цивілізації сформувати ефективну стратегію розвитку незалежної соборної України. Адже «Софія Київська» – шлях, який пройшов крізь віки і тепер може впевнено довести нас до нашого спільного майбуття.

Ганебна війна ліберальних ЗМІ США проти підлітків

Фото: By David Williams, CNN

Інцидент, що трапився після Вашингтонського «Маршу за життя» на території Меморіалу Лінкольна 18 січня цього року, набув широкого розголосу в американських ЗМІ й викликав чергові поділи в американському і без того поділеному суспільстві.

Відповідно до реконструкції «FoxNews» та заяв самих студентів, після «Маршу за життя» у Вашингтоні група студентів Вищої католицької школи у Ковінгтоні (штат Кентуккі), яка взяла участь у цьому Марші, на території Меморіалу Лінкольна очікувала прибуття своїх автобусів. До них підійшла група афро-американців, котрі почали у непристойний спосіб ображати їх, на що студенти не реагували. Після цього до групи студентів підійшла ще одна група, принаймні один з учасників якої мав відеокамеру. Групу очолював індіанець, який бив у шаманський бубон та голосно наспівував. Попри все, студенти зберігали спокій.

Одразу ж після інциденту флагами ліберальної преси CNN розмістив повідомлення про те, що група студентів-католиків напала на афро-американців та позувала з американського індіанського вождя Натана Філіпса. Услід за CNN «The New York Times», «Washington Post» і «National Review» також розпочали кампанію цькування студентів. Шквал ненависті, який піднявся у ліберальному американському середовищі проти безневинних дітей тільки через те, що комусь вони видались загрозливими, нагадує подібні кампанії, організовані нацистами проти євреїв та католиків у часах Третього Рейху. І вся ця істерія супроводжувалась закликами до фізичного насильства і навіть вбивства. Про погрози фізичним насильством і смертю на свою адресу заявляють також і самі студенти. Після цього, як на поверхню почали вилазити реальні факти, частина високопозитонованих цькувачів почала тихенько видаляти свої попередні цькувальні дописи із соціальних мереж.

Натан Філіпс, котрий представляє себе індіанським вождем, заявив для CNN, що група студентів оточила його на території Меморіалу Лінкольна й почала ображати. Філіпс не зміг навести жодного образливого висловлювання чи образливої дії з боку студентів, усі його твердження побудовані на «можливо», «думаю», «здається», «я відчував». При цьому Філіпс постійно змінював свої заяви для американських ЗМІ: спочатку він заявляв, що група студентів йому перегородила дорогу, потім – що він побачив, як група білих студентів-католиків напала на чотирьох чорних людей.

Вже 19 січня група з 20 чоловік, на чолі з тим же Філіпсом, спробували зірвати месу в Національному санктурії Непорочного Зачаття у Вашингтоні. Як повідомляє CNA, під час суботньої вечірньої меси, близько 17:15 місцевого часу, група на чолі з Філіпсом, під биття у шаманські бубни, намагалась увійти до храму, проте на перешкоді провокаторам стала охорона, яка не впустила їх до церкви.

Опубліковане пізніше відео чітко показує, як Філіпс і його соратники роблять спробу спровокувати конфлікт з підлітками. На цьому відео добре чути, як один із активістів кричить до студентів: «Білі люди, повертайтеся до Європи, звідки ви прийшли. Це не ваша земля». Повне відео цілковито підтверджує свідчення студентів, а не відверту неправду Філіпса та лівих ЗМІ.

Коли вже стало відомо, що вся буря у лівих американських ЗМІ довкола студентів є чистісіньким фейком, Вища Католицька школа та римо-католицька єпархія Ковінгтона оприлюднили спільну заяву, у якій, на основі запущеного CNN фейку, засуджують студентів. Згодом заява зникла із сайту та сайт став недоступним, про що повідомляв напис «Вибачте за незручності. Наш веб-сайт в даний час не працює». Сьогодні на сайті єпархії Ковінгтону з'явилося повідомлення про те, що єпархія планує цього тижня розслідування інциденту, яке проведуть треті особи. До засудження невинних студентів доєднався також і архієпископ Луїсвілля Джо-зеф Курц. Спроби журналістів католицької інформаційної агенції CNA зв'язатися з єпархією Ковінгу та архієпархією Люїсвілля не увінчались успіхом.

Подібну боягузливу позицію зайняли й офіційні організатори «Маршу за життя», які спершу засудили студентів, а потім видалили зі свого сайту це засудження.

Прокурор графства Кентон Роб Сандерс заявив, що його офіс розслідує погрози студентам та школі. 22 січня Вища католицька школа у Ковінгтоні закрила свої двері на певний час у зв'язку з безпековими проблемами.

Американський президент Дональд Трамп, посилаючись на журналістське розслідування ведучого «FoxNews» Таркера Карлона, заявив, що ЗМІ неправдиво інформують про сутичку між студентами та індіанцем. Наступного дня Трамп заявив, що студенти з Ковінгтону стали жертвами фейкових новин.

У свою чергу, сенатор Кентуккі Ренд Пол також став в обороні підлітків, на котрих жорстоко напали ЗМІ. Конгресмен Томас Массі, який представляє округ, в якому розташована школа в Ковінгу, зазначив, що юнаки-католики, опинившись перед лицем расистських і гомофобних випадів, залишилися спокійним і не відповідали на провокації.

Єпископ-помічник Лос-Анджелесу Роберт Баррон назвав хвилю ненависті до студентів з Ковінгу сатанинською. Поведінку інтернет-лінчувальників ковінгської молоді владики Баррон прирівняв до дій Адольфа Гітлера.

Як зазначив головний аналітик CatholicCulture.org Філ Ловренс, дорослі, які покликані були захистити невинних підлітків, зрадили їх заради цьогосекундного політичного інтересу, вкривши себе у цей спосіб ганьбою, як ті, хто виступив із засудженням, не маючи усіх фактів.

Редактор респектабельного «First Things» Рассел Рональд Рено III, більш відомий як RR Reno, дає свою оцінку участі католицьких лідерів у лінчванні молодих католиків з ковінгської школи: «Ганьба нашим католицьким і консервативним лідерам. Багато з них долучились до кібер-лінчу проти власних молодих послідовників. Це – сумний знак нашого часу. Занепокоєні своїми ролями в елітному суспільстві, вони співатимуть будь-яку антирасистську пісеньку, розпочату ЗМІ, навіть за рахунок тих, чіми лідерами вони є... Я був вражений тим, як швидко католицькі та консервативні лідери підтримали бурю доносів, яка швидко досягла гігантських розмірів».

Заяву єпархії Ковінгу RR Reno називає шокуючою: «Шокуюча заява від людей, які знають цих підлітків, які беруть участь у їх формуванні та несуть за це відповідальність. Перш ніж почути всю історію про те, як насправді розвивались події, вони з готовністю приєднуються до тиску в соціальних мережах. Вони ідентифікують свою молодь як потенційних расистів і моральних злочинців, негідних членства у власній громаді». «Зараз ми маємо Церкву, де діти, учні церковних шкіл – незахищені, – пише RR Reno. – Їхні керівники школи і єпископи вважають за краще засудити їх, а не захищати їх. Як найкращий напрошується висновок: вони кидають їх під каток».

Звертаючись до постраждалих студентів, редактор однієї з найбільших американських газет «New York Post» Сораб Ахмарі написав на шпальтах «Catholic Herald»: «Елітні ЗМІ провалили свій обов'язок істини і справедливості. Ваша школа зрадила вас. Ваша єпархія зрадила вас. Ваша Церква зазнала невдачі – деякі з найвідоміших католиків нашої нації – миряни та клирики – поспішили приєднатися до атаки на вас. Америка вам не допомогла... Я теж зневажив вас, хоча й більш м'яко. І я можу бути довірливим до консенсусу ЗМІ... Вибачте мене, хлопці з католицького Ковінгу». Очевидно, що ця ганебна історія буде мати своє продовження.

Джерело: «Католицький Оглядач»

На піку акторської кар'єри обрада... монастир

Історія хорватської акторки Едіти Маїч вражає. На піку слави акторка відмовляється від своєї кар'єри і вирушає до монастиря, створеного св. Терезою, в Іспанію, у місто Авілья.

Деякі роки тому хорватське телебачення презентувало документальний фільм. Його головною героїнею була популярна акторка театру та кіно. Як виглядає, у цьому факті немає нічого дивного – матеріали про відомих осіб є звичкою річчю. Однак ті, хто хотів би з цього репортажу дізнатися якісь пікантні моменти, залишилися розчарованими. Одна з найперспективніших хорватських акторок відмовилась від своєї слави і стала кармеліткою – сестрою Едітою Марією від Христа.

Коли Едіта подалась до монастиря, який славився своїми строгими правилами (сестри, які там жили, контактували зі світом виключно через мале загразоване віконце, не їли м'яса, не користувались теплою водою, центральним опаленням та електричними приладами на кухні, а також завжди ходили в сандалях на босу ногу), подиву її знайомих з театру не було меж, ширилися найрізноманітніші плітки.

Про те, що в Едіти сильна депресія або ж психічне захворювання, що вона потерпає від наркотичної залежності або токсичних стосунків, виявилось не більш, ніж чутками. «Коли би хоч щось із тих здогадок було правдою, то я б не могла стати черницею, позаяк правила мого згромадження забороняють прийняття кандидаток із психічними проблемами чи залежностями», – пояснила Едіта в одній з небагатьох розмов із медіа ще перед складанням вічних обітв 2008 року.

Роки перед монастирем у житті тридцятилітньої акторки можна було би охарактеризувати як суцільний успіх. Неймовірно вдалі ролі у кіно, театральних виставах, нагороди, визнання найкращою акторкою молодого покоління в Хорватії. Останню значиму нагороду отримала за три роки до вступу в монастир.

Незважаючи на такі успіхи, жінка щораз більше відчувала всередині себе порожнечу. Оточена прихильниками та друзями, вона бачила, що багатьох людей цікавить не стільки вона сама, як її популярність та слава, а приязнь із нею – засіб досягнення для інших власних цілей.

Хоч була охрищена, однак не вела активного християнського життя, лише продовжуючи родинні традиції по великих святах. «Дитиною та підлітком зовсім не цікавилась Церквою і відвідуванням Служби Божої», – зізнається вона. Разом із професійним розвитком відчувала, що її життя базується лише на інтенсивній праці і в ньому – щораз менше сенсу. Однак її мати була віруючою і часто відвідувала Церкву.

Едіта каже, що в хвилини стресу і проблем відчувала, що якась сила допомагає їй жити. «У якийсь момент мусила почати щось змінювати. Це не було легко. Важко було кинути палити, відвідувати нічні імпрези. Змінила помешкання на менше і скромніше».

«Я – лише звичайна грішниця, над якою змилосердився Бог. В тому, що стала кармеліткою, нема ніякої моєї заслуги, і я не можу компенсувати любов, яку проявляє до мене Ісус», – саме так найчастіше про своє поклонання говорить сестра Едіта.

Зараз сестра, окрім молитви і адорації, найчастіше служить у монастирській кухні. Правила життя такі, що цілий день у сестер – абсолютне мовчання, і лише дві години на тиждень декілька сестер, що живуть разом, можуть поговорити одні з одними. Однак короткими вільними хвилинами сестра малює, грає на гітарі і співає.

«Я щаслива. Щодня молюсь за всіх, кого пізнала в житті, а також за самотніх, за тих, в кого зламани серця, відкинутих, хворих, безпритульних. Нема більшого щастя, аніж допомагати іншим і ввіряти їх Ісусові».

Адаптація Тетяни ТРАЧУК

Джерело: «ДивенСвіт»

Фортеця на краю міста, або історія храму святого Андрія у Львові

У Львові є безліч місць, де подих історії відчувається на кожному кроці. Перебуваючи там, стаєш часточкою атмосфери, яку важко передати словами, яка єднає із чимось Вищим і надирає на нові звершення. Такі місця варто не лише відвідувати, але й знати їхнє минуле. Тоді і магія місця, і магія символів, які довкола, даруватимуть відчуття блаженства, спокою та єдності з Вічним. Усе сказане чи не найбільше стосується незвичної і дуже унікальної святині нашого міста – храму святого Андрія Первозванного, який також відомий як костел бернардинів. Пропонуємо разом дізнатися про таємниці, приховані за товстими стінами цієї святині.

З ГЛИБИНИ ВІКІВ

Початки комплексу монастиря та костелу бернардинів губляться далеко у минулому. Окремі таємниці настільки розписані пилом історії, що не завжди піддаються розкриттю та розумінню, але сама святиня від цього лише вирає. Земля, де сьогодні розташований храм святого Андрія Первозванного, належала львівському старості й подільському воеводі Анджею Одровонжу (? – 1465 рр.) і примикала до міських оборонних мурів, тобто була за межами давнього Львова. Виявом доброї волі львівського старости ці території було передано монахам-бернардинцям. Сам меценат і звів перший дерев'яний монастир та каплицю – на честь свого патрона святого Андрія.

Монахи-бернардинці, під опіку яких було передано комплекс, є відгалуженням францисканців. Загальна їх назва – Орден менших братів-обсервантів. На теренах Речі Посполитої, до складу якої входили і сучасні українські території, цих монахів називали бернардинцями. Пов'язано це з першою обителлю цієї спільноти, збудованою під Краковом, яку назвали в честь святого Бернарда Сієнського. До збільшення чисельності бернардинців у Речі Посполитій активно долучився учень Бернарда Сієнського, святий Ян Капістран, а до Львова ці монахи прибули у 1460 році.

Революційний для католицизму Тридентський собор (1545-1563 рр.) став знакомим і для львівських бернардинців. У той час храм св. Андрія зробили головним у Руській провінції ордену. Тому замислили і перебудову комплексу у Львові. На той час старий дерев'яний мав уже близько сотні років історії. Оскільки бернардинці були військовими капеланами, то у підземеллях костелу хоронили не тільки представників духовенства, але й знатних лицарів. Інтер'єр святині прикрашали військові прапори. У храмі нібито зберігалися реліквії першого угорського короля Іштвана, а також патрона Львова Яна з Дуклі; під вітарем був похований благодійник ордену Анджей Одровонж.

СУЧАСНЕ «ОБЛИЧЧЯ» ХРАМУ

Перебудову, яка надала храму сучасного вигляду, запланували на кінець XVI століття. Автором проекту цієї реконструкції інколи називають провізора ордену Бернарда Авіледеса. Навіть відомий львівський хроніст Бартоломей Зіморевич писав, що той «primus illius architectus». Проте більш імовірним є те, що розробка проекту, а також його реалізація на початках – це старання Павла Римлянина. Останній прибув з італійських земель і був залучений до будівництва Успенської церкви та деяких інших архітек-

турних об'єктів у Львові. Бернард Авіледес, очевидно, займався організацією робочого процесу. Розпочате ними зведення храму завершували інші видатні майстри – Амвросій Прихильний та Андреас Бемер.

Жолкевські, Чарторийські, Стадницькі, Жевуські – хто тільки не давав коштів на будівництво величезного і дивовижного костелу бернардинів у Львові. Тим не менше, процес ішов повільно. Дуже протестував магістрат міста. Апелювали до того, що новий кам'яний храм і монастир поруч з міськими мурами будуть шкодити обороноздатності. З цим питанням зверталися до самого короля. Було призначено спеціальну комісію, укріплено споруди, що прилягали до оборонного муру. Зрештою, у 1603 році король Зигмунд III Ваза таки видав привілей на будівництво.

Наріжний камінь освятив львівський латинський архієпископ Ян Димитр Соликовський. Деревину зі своїх яворівських лісів давав Адам Сенявський, а Ежи Мнішек забезпечив будівництво камінням. В оборонні мурі Львова було вписано новий, фортечного типу, сакральний комплекс. Уже 1609 року відбулося перше богослужіння, хоч на той момент ще не всі роботи було закінчено. У 1613 році костел остаточно відкрили для віруючих. Увесь цей період часу старий дерев'яний храм стояв посеред будівництва і в ньому тривали богослужіння. Розібрали його лише згодом. Освятив новий костел римо-католицький єпископ Ян Анджей Прухницький.

«ДУША» ХРАМУ

Після відкриття храму і перших богослужінь, роботи у святині тривали й надалі. До 1630 року займалися розписами інтер'єру, а поруч з костелом будували монастир. Уже згадуваного Андреаса Бемера називають автором скульптур на фасаді храму – Христа, Богородиці, апостолів та ін. Трохи пізніше, у 1730-1740-х роках, храм розписував Бенедикт Мазуркевич. Він був учнем італійського художника Джузеппе Педретті і навчався у Болоньї. Очевидно, саме звідти і те, що частину розписів – їх сюжетність, семантику, ландшафти місцевості – дуже складно поставити в один ряд з нашими теренами.

У 1736-1740 рр. у храмі встановили комплекс із 17 монументальних вітварів, амвон, сповідальницю та ін. Таким чином, на сьогодні храм Андрія є одним із найбагатших у Львові в плані внутрішнього декорування.

У 1740 році до костелу святого Андрія урочисто перенесли реліквії святого Яна з Дуклі. Цей монах, який прибув до Львова 1463 року, велику частину життя провів саме у нашому місті. Під кінець він осліп, але продовжував проповідувати. Ян з Дуклі уславився багатьма чудами. Помер 1484 року і був похований на території монастиря. У 1737 році був беатифікований і проголошений патроном Польщі, Русі та Литви, а у 1998 році Папа Івана Павло II його канонізував.

Костел бернардинів у всі часи дуже цінували шляхтичі. На храм давали щедри пожертви. Крім того, існувала практика розпочинати військові походи саме відвідуванням богослужіння у цьому храмі.

ХРАМ І ПЛИННІ ЧАСИ

В австрійський період мешканцям наших теренів став зрозумілішим термін «касація». Стосувалося це і комплексу бернардинів. Хоч костел і сподобався імператору Йосифу II, став парафіяльним, але монастир планували закрити, віддавши це приміщення під потреби пошти. Зрештою, частину обителі монахам таки повернули, а з 1806 року бернардини знову опікувалися і костелом. У храмі, який постраждав у роки Другої світової війни (пошкоджені вітражі і дах), вони залишалися до 1946 року. У радянський період святиню спочатку використовували як склад, а потім – як сховище сакральної скульптури Львівської картинної галереї.

На початку 1990-х років міська влада передала святиню громаді УГКЦ. Сьогодні храмом святого Андрія Первозванного опікуються монахи ЧСВВ. У більшій частині колишніх монастирських приміщень розташовано фонди однієї з найстаріших та найбагатших в Україні архівних установ – Центрального державного історичного архіву у Львові.

Вітаємо ювілярів!

У лютому-березні святкують ювілей:

30-річчя священства – о. Мирослав Притула (26.02)
15-річчя священства – о. Олег Жаровський (14.03)
15-річчя священства – о. Володимир Люпак (14.03)
5-річчя священства – о. Микола Білецький (23.03)

75-річчя уродин – о. Федір Дубей (05.03)
60-річчя уродин – о. Василь Коханевич (14.02)
60-річчя уродин – о. Ярослав Гаранджа (10.03)
55-річчя уродин – о. Володимир Кепич (05.03)
50-річчя уродин – о. Степан Муха (14.03)
50-річчя уродин – о. Василь Милькус (13.02)
50-річчя уродин – о. Іван Цихуляк (13.02)
45-річчя уродин – о. Петро Іськів (22.02)
45-річчя уродин – о. Андрій Пецух (05.03)
40-річчя уродин – о. Богдан Грушевський (06.02)
40-річчя уродин – о. Богдан Тимчишин (25.03)
35-річчя уродин – о. Тарас Карвацький (20.02)
35-річчя уродин – о. Всеволод Семененко (26.02)
35-річчя уродин – о. Михайло Білецький (02.03)
35-річчя уродин – о. Андрій Микитюк (23.03)
30-річчя уродин – о. Тарас Собешкевич (13.03)

Сім цікавих фактів про комплекс монастиря бернардинів у Львові

1. Комплекс будувався за підтримки та сприяння короля Речі Посполитої Зигмунда III Вази. І хоч ми сьогодні називаємо храм св. Андрія одним із найкрасивіших у місті, але коли костел побачив сам монарх, то визнав його непропорційним і невдалим.

2. У 1730-х роках на площі перед костелом поставили колону блаженного Яна з Дуклі. Зробили це коштом Северина Жевуського. На вершині колони була фігура Яна з Дуклі, який застиг у молитовній позі. Сьогодні на цьому місці – декоративна ваза. Хоч Ян з Дуклі вважався одним із заступників Львова, до подій Хмельниччини ця колона жодного відношення не має.

3. У 1748-1755 роках на південному подвір'ї збудували криницю. Над її куполом була позолочена скульптура Яна з Дуклі, а склепіння розписали, зобразивши труну святого з ангелами. На стовпах криниці були віршовані написи про одужання людей, які пили воду з цієї криниці. За легендою, на місці криниці було поховано Яна з Дуклі і звідти било джерело. Про криницю є багато легенд, але не всі з них вписуються у рамки здорової думки.

4. Храм святого Андрія – один з найбагатших у місті за кількістю вітварів. Є між ними і вітвар архангела Михаїла, де зустрічаємо рідкісну візуалізацію нечистої сили. У зображених фігурах проглядається апокрифічний сюжет скидання бунтівних ангелів.

5. Північну наву храму прикрашає скульптура Матері Божої. До 1950 року вона знаходилась на площі Адама Міцкевича.

6. У 1604 році Лжедмитрій I саме з бернардинського костелу у Львові розпочав свій похід на Москву. У цьому храмі він взяв шлюб з Мариною Мнішек.

7. У 1641 році кримінальний суд Львова звинуватив монаха Альберта Віроземського у богохульстві. Йому закидали угоду з дияволом. У матеріалах справи зазначалося, що це найбільш ганебний людський вчинок за всю історію міста. Віроземського звинувачували і в тому, що, проживаючи у бернардинському монастирі, він викрав у настоятеля печатку і підробив документи. У такий спосіб видавав себе за священнослужителя, який має право сповідати, причащати, давати шлюб і хрестити дітей. Так він їздив селами біля Львова, доки не був схоплений монахами-бернардинцями. Через якийсь час у його камері знайшли контракт із дияволом, написаний кров'ю на стіні. Віроземський віддав себе під владу Люцифера і зрікся Бога та Богородиці. За це його ніби мали звільнити з в'язниці і дарувати двадцять років спокійного життя. Важко сказати, чи Альберт Віроземський вірив у це все, але його історія закінчилася суворим покаранням через спалення.

автор матеріалів про храм Євген ГУЛЮК, «Духовна велич Львова»

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. №